

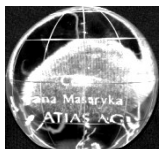

SOKOL SYDNEY LIMITED

ČLEN SVĚTOVÉHO SVAZU SOKOLSTVA

16 Grattan Crescent, Frenchs Forest, NSW 2086

ACN 000 378 736

www.sokolsydney.com

Číslo 1

Ročník LX

Leden/únor

Number 1

Volume LX

January/February

2012

LAUREÁT CENY JANA MASARYKA GRATIAS AGIT 2000

XX

Print Post Approved PP 239732-00003

XX

**THE SOKOL SYDNEY PROGRAMME OF ACTIVITIES MAY BE
HEARD ON 02 9452 5617**

Zasněžená zimní Praha

OBSAH

Slovo starosty a pokladníka	6
Tragická výročí/Všesokolský slet	7
Starostkou Sokola poprvé žena	14
A tribute to Václav Havel	17
Žalov	18
Kino Ponrepo	19
Zprávy z konsulátu ČR	20
Hádkový koutek	21
Letem světem	22
Retardovaná demokracie II.	24
Humor	30
Perly a perličky	33
Dobrodružství s lasičkou	38
Česká příjmení	39
Greens turning up the heat	40
Jako tkadlec mezi Randwickem..	42
Z tajů krás české řeči	44

VĚSTNÍK

Dvuměsíčník Sokola Sydney.

Obsah publikovaných článků nemusí být totožný s názory redakce. Vyhrazujeme si právo články upravit.

Redakční rada:

B Šindler, P Čermák,

M. Daňková

Telefon redakce:

02 9981 4765

Email:

petevasyd@hotmail.com

Věstník se též nachází na internetové stránce

www.sokolsydney.com

Příští uzávěrka Věstníku:

7. 3. 2012

(Vždy první středa

v každém lichém měsíci)

Z PERA STAROSTY

Ani tomu nemohu věřit, že už se píše rok 2012. Jen za 12 roků mi už bude 100 let. To si každý den připomínám, když se ráno probudím. Budu za 12 let ještě naživu? Nevím, ale rád bych se těch 100 let dožil! A co ten náš Sokol, kolik roků svého života má ještě zde v Sydney? Musíme uvažovat o tom, kdo se bude o něj starat a vůbec kdo ho bude též navštěvovat. Komu bude patřit, když my členové této jednoty už zde nebudeme? Nadcházející valná hromada by měla o této situaci debatovat a pokusit se najít řešení.

Ještě jednou přeji všem našim členům a krajanům vše nejlepší do nového roku a hlavně hodně zdravíčka.

Nazdar Jan Jelínek

NAŠE AKCE

SOBOTNÍ VOLEJBAL – 18. 2.; 3., 17., 31. 3.; 14., 28. 4.; 12., 26. 5; 9., 23. 6. strana 29 a 38; **KINO PONREPO** – 19. 2. a 18. 3. strana 19.

Pravidelné akce na zadní straně obálky, všechny akce také na SBS rádio (strana 18) a na www.sokolsydney.com.

ZPRÁVA POKLADNÍKA

Prosíme zahraniční odběratele Věstníku, aby pokud možno platili předplatné v australských dolarech, většinou jde „draft“ od banky předem objednat. Za převod z jiné měny nám banka účtuje 10.50 australských dolarů. Jen poštovné do zahraničí za ročních 6 čísel bylo opět zvýšeno na 28.20 AUD. Prosíme zahraniční odběratele, aby nám laskavě v budoucnu zasílali 30 AUD místo dosavadních 25 AUD, pokud si to ovšem mohou dovolit. Děkujeme za pochopení.

Dary a předplatné na Věstník od 1. 7. 2011 do 31. 8. 2011 celkem \$195. Dary a předplatné na Věstník od 1. 9. 2011 do 31. 10. 2011 celkem \$110; fond na údržbu Národního domu \$25. Dary a předplatné na Věstník od 1. 11. 2011 do 31. 12. 2011 celkem \$435; fond na údržbu Národního domu \$190. Mnoho díky všem dárcům.

Členské příspěvky – Upozorňuji, že **PŘÍSPĚVKY \$25 NA ROK 2012 JSOU NYNÍ SPLATNÉ A MĚLY BÝT ZAPLACENY DO 31/1/2012.**

Členské legitimace byly zaslány všem finančním členům. Pokud jste zaplatili členský příspěvek do konce prosince a nedostali jste poštou legitimaci nebo 2012 známku, dejte mi, prosím, vědět na adresu Sokola nebo na telefon (02) 9981 4765.

Věstník: předplatné pro nečleny na kalendářní rok od 1. 1. do 31. 12. 2012. je \$25 v Austrálii a \$30 v zámoří.

Vydání od 1. 7. 2011 do 31. 8. 2011 celkem \$10,433.48, z toho mimořádné \$1,437.51 za instalaci komerční myčky nádobí s příslušenstvím v kuchyni a \$1813 za úředně nařízenou instalaci požární hadice v knihovně. Vydání od 1. 9. 2011 do 31. 10. 2011 celkem \$8,422.88, z toho mimořádné \$1,207.80 za opravy elektrických zařízení, \$460 za zakoupení 10-ti nových stolů, \$572 za vyhubení termitů a \$209.80 za úředně nařízenou zkoušku průtoku a tlaku vody pro hydrant. Vydání od 1. 11. 2011 do 31. 12. 2011 celkem \$6,874.16, z toho mimořádné \$624.50 za opravu zdi v tělocvičně a \$146.85 za materiál na úředně nařízenou modifikaci vnějšího požárního schodiště. Díky obětavosti člena výboru Honzy Henkla, který veškerou značně náročnou práci na úpravě schodiště vykonával zdarma, jsme ušetřili mnoho set dolarů.

Prosím vystavujte všechny platby na „**Sokol Sydney Ltd**“ s uvedením na jaký účel, se zpáteční adresou a zašlete na adresu: **Sokol Sydney Ltd., 16 Grattan Crescent, FRENCHS FOREST NSW 2086.**

„**SOKOL SYDNEY LTD**“ (nic nevynechávat ani nepřidávat) na šeku nebo „**Money Order**“ je teď jediný „**Payee**“ australským bankám přijatelný. Prosíme, používejte jen tento název pro všechny platby.

Pokud platíte převodem na účet Sokol Sydney Ltd, B/S/B 112 879 číslo 108349087 zašlete, prosím, vaše jméno, datum a účel platby na email petevasyd@hotmail.com.

Dary na Věstník a údržbu sokolského Národního Domu obdržené od 1. 7. 2011 do 31. 12. 2011:

Slezáček I	50	Radová M	20	Tichý V	75
Šetelíková M	50	Dvorský J	50	Galíček J	25
Smol P	35	Bureš O	50	Boček E	30
Kohout P&J	100	Choc J	50	Vohralík F	40
Grotte F&Z	50	Růžek J	25	Huřták J	50
Mucha L	25	Krauss J	70	Felbingerová M	5
Hanzal S	50	Martínek Z	50	Newman F	25
Procházka K	30				

Stvrzenky jsou vždy přiloženy k následujícímu Věstníku.

Petr Čermák

Letošní tragická výročí, v příštím roce jubilejní XV.

Všesokolský slet Miroslav Sígl 26. 10. 2011 <http://czechfolks.com/plus/>

K napsání tohoto souhrnného článku o našem Sokolu a jeho hnutí mě přiměl jeden z posledních a nejstarších žijících Sokolů Vladimír Prchlík z Prahy – Spořilova. Známe se mnoho let a vídáváme se při různých příležitostech. Dokáže ještě ve svých dlaních třímát sokolský prapor, stát dlouhé minuty v pozoru, vzdávat čest slavnostním hostům a hold těm, kteří za sokolské myšlenky byli ochotni obětovat život, anebo byli krutě pronásledováni. Je velkým pamětníkem a jemu také

vděčím za mnohá data uvedená v následujících řádcích.

Na výročním sjezdu Čs. obce legionářské v roce 1932 v Brně měl významné vystoupení známý zakladatel veterinárního školství v Brně a člen Sokola od svých šesti let, prof. MVDr. Jan Lenfeld (1889 – 1939) k 15. výročí bitvy u Zborova a současně k 100. výročí narozenin Miroslava Tyrše. Zde jsou jeho myšlenky inspirované projevem T. G. Masaryka:

Legionářské myšlenky není nic bližšího než myšlenka sokolská. Vždyť sokolství Tyršovo, zrovna tak jako legionářství Masarykovo, žádá od nás, abychom ve své práci a činnosti neochabovali, abychom všude působili osobním příkladem.

Legionáři i sokolové mají stát v prvních řadách uvědomělého, demokratického, ušlechtilého a sociálně jemně citícího, spravedlivého národa.

Velké a čisté ideály musí řídit naše kroky a činy vždy a kdykoliv, ať v dobách dobrých či zlých.

Život národa je věčný, a proto potřebuje stálé práce, stálé obětavosti a tedy též stálého pochopení v dobách zlých.

Velice bohatá je historie českého Sokola.

Uveďme nejprve její klíčové události. Cvičení v Sokole bylo zahájeno již v březnu 1862 a zprvu se konalo v pronajatých prostorách Malypetrova ústavu v Panské ulici, pak v sále U Apolla v Ječné ulici a nakonec v Konviktu v Bartolomějské ulici. Členstva stále přibývalo, a proto dal Jindřich Fügner podnět ke stavbě vlastní tělocvičny, na kterou věnoval základní finanční částku. Tato budova, sloužící dodnes svému účelu, byla postavena v novorenesančním slohu známým architektem V. I. Ullmannem na rohu ulic Žitná a Sokolská. Vznikla v rekordním čase – již v prosinci 1863 se tam začalo cvičit.

Podle přednášky Mgr. Zlaty Kozákové se projevila od počátku mezi dvěma skupinami vedoucích činovníků potřebná výměna názorů o programu nového spolku. Sku-

Miroslav Tyrš

Jindřich Fügner

pina kolem Miroslava Tyrše a Jindřicha Fügnera prosazovala hlavně cvičební náplň, ostatní členové výboru v čele s Thurn-Taxisem propagovali účast na různých veřejných slavnostech a společenských událostech. Cvičební program byl již tehdy značně progresivní – kromě cvičení prostných, pořadových a nářadí se cvičenci věnovali také disciplínám úpolovým (šerm, vzpírání, zápas, vrh břemenem) a základům atletiky (běhy a skoky). Sportovalo se i venku, jednoty pěstovaly plavání, veslování, bruslení, jezdeckví a pořádaly se četné výlety.

K tomu patřila i etická a vlastenecká výchova, což jako celek odpovídalo Tyršem vytčené ideji podle antických vzorů, tj. rozvoji všestranné osobnosti zdatné tělesně i duševně. V Sokole byl také bohatý společenský a kulturní život – vzdělávací přednášky, hudební, divadelní a loutkové soubory, koncerty, plesy a zábavy. První výlety, při kterých byli sokolové v rudých garibaldiiovských košilích všude vřele vítáni, uspořádala pražská jednota již na jaře 1862, a to na Říp a na Závist u Zbraslavi.

Velkou událostí se stalo rozvinutí prvního praporu Sokola Pražského dne 1. června 1862 v sále U Apolla. Namaloval jej na hedvábí Josef Mánes a jeho pozůstatek je dodnes uchováván. Od té doby vznikly dvě kopie, z nichž poslední nechal zhotovit Sokol Pražský po obnově Sokola před XII. sletem v roce 1994.

Již během roku 1862 vznikly další jednoty na českém venkově, a to v Brně, Čáslavi, Jaroměři, Jičíně, Kolíně, Kutné Hoře, Nové Pace, Příbrami a Turnově. K nim přibývaly každoročně další, a to nejen na území Čech a Moravy, ale i v zahraničí. Pro mnohé porobené slovanské národy znamenalo založení Sokola zvýšení národního uvědomění a vlasteneckých snah. V roce 1865 dokonce založili naši krajané první jednotu v USA.

Sokol v zahraničí. Krátce po založení Sokola v Čechách začaly vznikat sokolské jednoty v zahraničí. Vlastenecký program českého sokolstva uvítaly mnohé slovanské národy, zejména uvnitř rakousko-uherské monarchie. Počínaje rokem 1863 byl tedy Sokol založen ve Slovinsku, Srbsku, Chorvatsku, Bulharsku, Polsku, Lužici a také v carském Rusku. V Americe a západní Evropě zakládali jednoty naši krajané z řad exulantů, kteří odcházeli do ciziny za prací. Na všesokolské slety přijížděly výpravy z celého světa a některé předváděly i své vlastní vystoupení. Sokolové z ciziny se účastnili též sletových závodů, průvodu a srdečných setkání.

V roce 1908 byl v Praze ustanoven Svaz „Slovanské sokolstvo“, který vyvíjel činnost až do počátku druhé světové války. Po ní už nebyl obnoven, protože většina slovanských zemí se při novém politickém uspořádání Evropy dostala do sovětské zájmové oblasti.

Desítky jednot založili Češi a Slováci v USA a Kanadě a od té doby až dosud tam pořádají sokolské slety. V obou světových válkách se částečně zasloužili o naši svobodu také sokolové v jednotkách americké armády.

V období totality, kdy u nás Sokol neexistoval, pomáhali udržovat sokolskou myšlenku krajané v emigraci. Založili Ústředí čs. sokolstva v zahraničí, které sdružovalo sokolské jednoty v USA, Kanadě, Švýcarsku, Austrálii a západní Evropě, ponejvíce v Rakousku. Ústředí uspořádalo v letech 1962 až 1990 sedm sletů v různých místech světa. Díky tomu Sokol nikdy nezanikl a jeho myšlenka zůstala uchována.

Po obnově Sokola v ČSR roku 1990 a navázáním styku se zahraničím vyvstala nutnost vytvořit pro všechny sokoly společnou zastřešující organizaci. Proto byl na podzim 1993 založen Světový Svaz Sokolstva.

Všesokolské slety se konaly v těchto letech: II. v roce 1891, III. v roce 1895, IV. v roce 1901, V. v roce 1907, VI. v roce 1912, VII. až po první světové válce, ale již v nové svobodné Československé republice v roce 1920, VIII. v roce 1926, IX. v roce 1932, X. jubilejní v roce 1938 a XI. opět po druhé světové válce, ale již v počátcích tuhého komunistického režimu v roce 1948.

Ve svém dalším vyprávění Vladimír Prchlík připomněl známé přísloví k tomu, co následovalo: *“Kajícnému hříšníkovi lze velkoryse odpustit jeho hříchy, avšak nikdy nelze zapomenout na jeho nekalé činy!”*

Letos v říjnu vzpomínají Sokolové s úctou a vděčností na 70. výročí velkého hrdinství a oběti čelných funkcionářů Sokola. Tehdy, ve dnech nacistického pronásledování v roce 1941, došlo k hromadnému zatýkání funkcionářů České obce sokolské (ČOS) v pražském ústředí v Tyršově domě i v sokolských župách a v tělocvičných jednotách Sokola na celém území tehdejšího Protektorátu Čechy a Morava. Tragické

události před sedmdesáti lety postihly celý český národ, avšak zejména představitele odbojových a vlasteneckých organizací, jakým byla právě Československá obec sokolská, Československá obec legionářská a představitelé Skautu, Orla i dalších českých vlasteneckých organizací.

Stopy po nezměrném násilí a utrpení se s tokem času vzdalují a již jenom málo pamětníků vydává svědectví o tragických událostech, které měly zlomit odpor českých vlastenců proti německým okupantům. Díky jim a písemným podkladům svědčícím o této době můžeme nahlédnout a vzpomenout na vážnou situaci, v níž se v krátké době a náhle ocitlo celé sokolské hnutí.

V létě roku 1939 vzniklo ilegální centrum v ústředí Československé obce sokolské v Praze, vedené bratry Antonínem Pechlátlem a Františkem Bláhou. Významnou úlohu v později založeném odbojovém hnutí OBRANA NÁRODA sehráli škpt. Jan Skokánek a pplk. Metoděj Šimek, kteří měli na starosti styk s činovníky Sokola v odboji. Slibně se rozvíjející spolupráce obou těchto organizací však byla násilně přerušena, když 1. září 1939 v rámci tak zvané akce „Albrecht I.“ byl zatčen Jan Skokánek i tehdejší župní vzdělávatel Sokola bratr profesor František Malinský.

Podobná ohniska sokolského odporu proti německým okupantům vznikala i na úrovni župní. V Olomoucké župě se na jaře roku 1939 začala tvořit ilegální sokolská odbojová síť, v jejímž čele stál župní náčelník Miloslav Václavík, učitel z Hodonína,

a osm členů z řad představenstva a náčelnictva župy. Olomoucké gestapo zasáhlo 21. srpna 1940 a zatklo Miloslava Václavíka a také starostu Sokolské župy olomoucké JUDr. Otakara Smrčku, po němž je dnes župa olomoucká pojmenována. Oba byli v listopadu roku 1942 odsouzeni ve Vratislavi k trestu smrti a 22. března 1943 popraveni. Ze zprávy služebny olomouckého gestapa vyplývá, že na Olomoucku, Litovelsku a Prostějovsku bylo zatčeno 71 funkcionářů Sokola, z toho 32 z olomoucké župy a z nich 23 přímo z Olomouce.

Od březnové okupace v roce 1939 byly organizovány podzemní vojenské útvary Obrany národa. V jejich řadách působil i náčelník Sokola Hradec Králové Rudolf Zíb, který vedl stočlennou ozbrojenou skupinu. Brigádní generál, ruský legionář Josef Petřík začal chodit do Sokola v Trenčíně. Všichni členové jeho rodiny byli sokolové a s manželkou se seznámil na sokolském sletu v Nitře. Od roku 1935 byl zemským ženijním velitelem v Brně a současně řídil výstavbu pevnostního valu na rakouské hranici. Po okupaci v roce 1939 byl vojenským velitelem tří okresů Obrany národa. Při pokusu o přechod do zahraničí byl gestapem zatčen a dva roky vězněn ve Vídni, Brně, Hradci Králové a v Berlíně, kde byl odsouzen k smrti a 10. května 1943 popraven. Po válce byl povýšen na brigádního generála.

Celá sokolská odbojová síť byla postupně rozbita. V Čechách již koncem roku 1942 a na Moravě v roce 1943. Podle poválečných údajů bylo za nacistické okupace zatčeno a vězněno na 20 000 čelných sokolských pracovníků, z nichž kolem 5 000 bylo popraveno a umučeno.

Od léta roku 1941 začalo v celém Protektorátu sílit znovu odbojové hnutí. Vedle stávek a sabotáží docházelo k veřejným projevům odporu proti okupační moci. Nejvýznačnější občanskou akcí byl bojkot protektorátního tisku vyhlášený ve dnech 14. až 21. září 1941 pomocí vysílání zahraničního rozhlasu. Po nástupu říšského protektora Reinharda Heydricha útočili nacisté na český odboj vězněním, soudy a popravami.

Nejprve tomu bylo pro výstrahu, později po nezdařených nebo prozrazených akcích. Šlo především o organizace, které se zapojily do odboje přímo, jako byla vojenská Obrana národa, sokolská Jindra, organizace skautské a petiční výbor Věrní zůstaneme, který se stal základnou protifašistického odboje. Týkal se především zpravodajské činnosti pro československou exilovou vládu v Londýně, o sabotážní akce ve válečné výrobě a v zemědělství. V dopravě docházelo zejména k soustavnému narušování zásobování německých jednotek a jejich přesunů po železnici na frontu.

V druhé polovině války došlo přímo k partyzánským bojům s okupačními jednotkami německé armády. Na únor a jarní měsíce roku 1945 připadlo slavné výročí velmi dramatického období bojů partyzánského oddílu se jménem Miroslava Tyrše. Oddíl působil v Brdech a na Příbramsku ve středních Čechách, v zalesněné krajině jihozápadně od Prahy na levém břehu Vltavy. Z charakteru tohoto prostoru vyplynul také název partyzánského oddílu – jména zakladatele Sokola, neboť se očekávalo, že parašutisté po seskoku naváží přátelskou spolupráci s místním českým obyvatelstvem, mezi nímž byla stále živá silná sokolská myšlenka.

Odboj proti okupantům se od samého počátku druhé světové války soustředil do odbojové organizace „V boj“, vedené sokolskými činovníky po celou dobu války. Jejich zásluhou se podařilo zorganizovat významnou akci našich parašutistů z Velké Británie, kteří provedli jeden z nejvýznačnějších činů evropského odboje na třetího nejmočnějšího muže Velkoněmecké říše, atentát na zastupujícího říšského protektora SS – Obergruppenführera a generála policie Reinharda Heydricha v červnu roku 1942. Ohlas atentátu, který se uskutečnil v úzké spolupráci domácího a zahraničního odboje, daleko přesáhl hranice tehdejšího Protektorátu Čechy a Morava.

Myšlenka na likvidaci některého z vedoucích představitelů německé okupační moci se zrodila na přelomu září a října 1941 v okolí nejbližších spolupracovníků prezidenta Edvarda Beneše, který v té době vedl se západními Spojenci jednání o odsouzení Mnichovské dohody a obnovení Československa v hranicích z roku 1938. Druhým důvodem byl teror, který Reinhard Heydrich rozpoutal bezprostředně po svém příchodu do Prahy dne 27. září 1941. Začal okamžitě realizovat plán, jehož cílem bylo zničit odbojové hnutí v českých zemích. Základní vlastností byla vláda teroru a zastrašování a způsobem provádění opatření byla jejich rychlost a krutost.

O den později 28. září 1941 vyhlásil Heydrich civilní výjimečný stav, stanné soudy vyhlášovaly rozsudky smrti, soudy byly nezvratné a byly vykonávány okamžitě. Říšskoněmecké úřady nejprve zastavily činnost České obce sokolské (ČOS). Nacistická odvetná akce nazvaná „Aktion Sokol“ byla zahájena v noci ze 7. na 8. října 1941, kdy K. H. Frank podepsal úřední výměr o zastavení činnosti České obce sokolské.

Akce byla charakterizována jako „masový úder proti představitelům české tělovýchovné organizace Sokol“ a nastal přímý nástup orgánů německé tajné státní policie Gestapa proti vrcholným složkám Sokola, zejména sborům náčelníků a vzdělavatelů v ústředí ČOS a v jednotlivých sokolských župách. Naráz a krutě došlo k rozsáhlému zatýkání členů nejvyššího vedení – předsednictva, náčelnictva a vzdělavatelského sboru ČOS, župních výborů i činovníků sokolských jednot. Jejich další strastiplné cesty vedly většinou přes Terezín na převýchovu do pekla koncentračních táborů v Osvětimi a Ravensbrücku. V tomto období bylo v žalářích již okolo 1 500 sokolů. Poválečné statistiky uvádějí, že v letech 1939 až 1945 bylo vězněno 11 611 sokolů, z nichž 3 388 se již do vlasti nevrátilo.

Čs. Obec Sokolská byla násilím rozpuštěna 12. října 1941 a její veškerý majetek okamžitě zabaven ve prospěch Velkoněmecké říše. Tisíce sokoloven a letních cvičišť velmi dobře vybavených tělocvičným náradím byly okamžitě zabrány pro potřeby velení okupační armády nebo pro ubytování raněných vojáků. Často sloužily jako ubytovny německé mládeže Hitlerjugend. Byl zabaven majetek všech sokolských ochotnických divadelních, loutkových a hudebních souborů, které Sokol tradičně využíval k bohaté osvětové, kulturní a vzdělávací činnosti svých členů i široké veřejnosti. Tím byl osud Sokola zpečetěn.

Hned po osvobození republiky v roce 1945 se měl stát Sokol stejně jako ostatní instituce součástí Národní fronty – tudíž filiálkou komunistů, což bylo zakotveno do Košického programu. Čili – sjednocení tělesné výchovy do jednotné organizace Čs. tělovýchovy (ČSTV) pod taktovkou KSČ.

Sokolská organizace měla v letech 1945 – 1948 na milion členů, byla stále nejpočetnější občanskou i tělocvičnou organizací postavenou na demokratických a vlasteneckých zásadách. Avšak již druhý den po nastoupení vlády Klementa Gottwalda byl v České obci sokolské ustaven ze samozvanců, vedených komunisty, akční výbor Sokola. Ten okamžitě začal s likvidací funkcionářů na všech úrovních od ústředí až po poslední tělocvičné jednoty Sokola v obcích.

Následovalo pronásledování „organizátorů nepokojů“, jejich vylučování a čistky v Sokole. Brzy nato začaly procesy v Brně s funkcionáři župy Moravskoslezské a další soudy, což mělo za následek de facto likvidaci celé sokolské organizace, dovršené v roce 1952 zestátněním veškerého sokolského majetku ve prospěch všech nově zakládaných již tělovýchovných (Sokol nikdy nepoužíval tento přívlastek – byl organizací tělocvičnou!) jednot „Jisker“, „Rudých hvězd“, „Lokomotiv“ a mnoha dalších, sdružených pod praporem ČSTV v organizace totality.

Po tzv. „vítězném únoru“ roku 1948 komunističtí představitelé moci ve státě spatřovali v sokolském hnutí rovněž svého silného protivníka a dokonce označovali Sokoly za nejnebezpečnější živel. Svědčí o tom některé významné skutečnosti související s pohřbem prezidenta Edvarda Beneše, který skončil 3. března 1948 ve své vile v Sezimově Ústí a státní pohřeb se konal 8. března 1948.

Pro velkou část národa se stal pohřeb nejen posledním rozloučením s bývalým druhým prezidentem naší republiky, ale také příležitostí vyjádřit nesouhlas s nede-

mokratickým vývojem, jaký nastal bezprostředně po „únoru“. Byl obrazně řečeno „labutí písní“ Masarykovy a Benešovy demokratické republiky. Lidé v ten den na ulicích plakali, ale už tehdy mezi účastníky pohřbu došlo k zatýkání.

Nejpřesvědčivěji to dnes dokazují konečně odtajněné dokumenty. V té souvislosti je velmi otřesný zápis číslo 29 ze dne 9. září 1948 ze schůze širšího předsednictva ÚV KSČ, konané bezprostředně po pohřbu Edvarda Beneše (ten se konal 8. září 1948). Je v něm mimo jiné usnesení, v němž se praví: *Pohřeb Dr. E. Beneše: Provést ráznou očistu v Sokole od shora dolů. Konkrétní návrhy vypracuje sokolská komise ve složení s. Kopecký, s. Bareš a s. Válka.*

V tomtéž zápisu je zaznamenáno doslova vystoupení generálního tajemníka ÚV KSČ Rudolfa Slánského: *Řídili jsme se názorem soudruha Gottwalda, „že není potřeba sundávat jeho bustu (rozuměj Benešovu bustu), ale že máme hodnotit jen vše pozitivní. Je jasné, že reakce chtěla pohřeb dr. Beneše použít velkoryse k provokačním akcím, k tomu, co se nepodařilo v únoru. Viděla v pohřbu poslední příležitost, kdy může soustředit velké masy do Prahy a využít náladu k tomu, aby odvrátila masy proti našemu režimu.*

Vystoupení generálního tajemníka ÚV KSČ pak pokračovalo: Celý dosah věcí jsme si uvědomili, když jsme dostali do rukou číslo Sokolského věstníku, kde byla výzva, aby se sokolové hromadně dostavili do Prahy, kde by se na Václavském náměstí soustředilo 50 000 sokolů v sevřených formacích. Co by to bylo znamenalo při pohřbu, dovedli jsme si představit. Byla by z toho protivládní demonstrace. Jednoty vysílaly telegramy do všech žup, kde vyzývaly, aby se sokolové do Prahy dostavili

a určily již jejich stanoviště. Nejen sokolové, ale i legionáři chtěli přijet hromadně do Prahy. Bylo by to na 100 000 lidí.

Jakmile jsme si to uvědomili, udělali jsme opatření, aby se zasáhlo tvrdě a energicky. Byly vydány výstrahy ministerstva vnitra, ÚAV (Ústředního akčního výboru) a také Čs. obce Sokolské. Výstrahy byly vysílány rozhlasem a působily dobře. Zakázali jsme kromě toho vypravení zvláštních vlaků a jakékoliv zvláštní výpravy do Prahy. Jak jsme zjistili, bylo přihlášeno na ředitelství ČSD 120 zvláštních vlaků a přesto, že jsme dali příkaz, aby zvláštní vlaky vypravovány nebyly, někde přece vypraveny byly. Také autobusy s účastníky pohřbu byly na cestě do Prahy.

Na náš zásah za pomoci SNB podařilo se nám zamezit výpravám na 90 – 95 % příjezd do Prahy. Tady se osvědčila strana i SNB. Příslušníci strany a SNB kontrolovali ve vlacích cestující, svlékali sokoly z uniforem, zastavovali vlaky a autobusy. V Praze jsme zvýšili počet milice na 15 000, během dvou dnů jsme vydali 10 000 pušek. Závodní milice vyšly do ulic.

V Praze jsme natáhli provazy na Václavském náměstí pro civilisty, před ně jsme postavili dělnictvo ze závodů a ozbrojené milice. Na Václavském náměstí a na Národní třídě bylo 14 000 příslušníků závodních milic, na Pankráci jich bylo na 2000. Psychologicky velmi dobře působilo jejich vystoupení. Vzbuzovali větší respekt nežli SNB. Výsledek také je, že pohřeb prošel klidně a že si reakce ani neškrtila. Na Václavském náměstí byly organizovány hromadné výkřiky asi 15 lidí, které však brzy zanikly. Byly tam ženy, které demonstrativně plakaly. Ty chtěly vyvolat hysterickou náladu. To se jim nepodařilo. Také proto, že na Václavském náměstí a na Národní třídě bylo desetitisíce soudruhů dělníků. Podobně na Pankrác přišlo mnoho dělníků ze Smíchova a z jiných částí města. Podle telegramů, které docházejí ze závodů, je vidět, že dělníci žádají rázný postup proti reakci. Mnoho telegramů je adresováno přímo na Ústřední výbor a žádají ostré zákroky proti reakci.

„Ve vládě bude nyní přijat zákon na ochranu republiky a zákon o pracovních táborech. Bude to mít velmi dobrý vliv mezi dělnictvem. V cizině nám to stejně neuškodí, říká se tam už dnes, že máme koncentráky“, uvedl Rudolf Slánský v závěru. Není třeba zdůrazňovat, že sám se stal zakrátko obětí největší čistky na samotném sekretariátu ÚV KSČ, který řídil.

Další člen „sokolské komise“ ÚV KSČ Václav Kopecký k tomu řekl (podle zápisu): *Dodatečně jsme si teprve uvědomili, co by se bylo stalo, kdyby nás na Václavském náměstí sevřelo 50 000 sokolů. Byli by nás pravděpodobně odřízli. Kdyby tam nebyla milice, tak mohlo dojít k vážným událostem. Sokolové by mohli udělat z pohřbu svou vlastní věc. Naše opatření se ukázala správná, i když byla udělána na poslední chvíli. Můžeme říci, že sokolové byli nejnebezpečnější živel.*

Legionáři tam byli také, bylo jich hodně, ale nebyli přece tak nebezpeční jako sokolové. Kdybychom byli neměli závodní milici, mohlo se skutečně něco stát. Ihned po pohřbu mají být zahájeny rázné protiakce proti původcům výzvy. Začali jsme u sokolů, učinili jsme je zodpovědné za to, že vydali výzvu v Sokolském věstníku. Sokol budeme muset důkladně přeorganizovat.

Pozadu nezůstal ani další ideologický mocipán Gustav Bareš. Podle zápisu doporučil: *Pokud jde o Sokol, musí být rozhodujícím činitelem ROH. Strana to musí samozřejmě řídit. Musíme docílit, aby Sokol vyrůstal z jiného kořene, ze závodů.*

Na závěr tohoto jednání širšího předsednictva ÚV KSČ ze dne 9. září 1948 Rudolf Slánský shrnul jednání takto: *Ve vedení Sokola jsou i komunisté, kteří z naivity souhlasí s postupem Sokola. Z vedení musíme za spolupráce ministerstva vnitra odstranit skutečné škůdce, kteří tam ještě jsou. Nejsm pro suspendaci celého vedení, ale pokud jde o známé štváče, aby byli ihned zjištěni a odstraněni. Sokolská komise nechť ihned vypracuje konkrétní návrhy, co v té věci dělat.*

Jednání a jeho závěry vynikaly komunistickou – bolševickou krutostí a nesmiřitelností s utlačovanými ve vlastním národu. Tehdejší „revolucionáři“ se nezdráhali použít k potlačení svobodných práv a národních, vlasteneckých myšlenek všech mocenských prostředků. Zvláštní pozornost věnovali tradiční české vlastenecké organizaci – České obci sokolské. **Ta přitom podle zakladatelů Miroslava Tyrše a Jindřicha Fügnera usilovala o jediné – sjednocení národa v duchu sokolského bratrství proti nepřátelské přesile a v boji za svobodu a rozkvět vlasti v dobách dobrých i zlých.** Jasně se prokázalo, že násilnické systémy moci jdou v době

vrcholu své krutovlády zaměřeny vůči vlastním takto přesvědčeným lidem často ještě dále, než to dokázaly cizí, nepřátelské ozbrojené válečné jednotky německých okupantů. V tom se dějiny násilí v krátké době před sedmdesáti lety po sedmi letech vzácně opakovaly.

Sokolské slety v zahraničí. V době nesvobody a komunistické totality u nás doma uskutečnili Sokolové v zahraničí celkem šest sletů (1962 – Vídeň, 1967 – Montreal, 1972 – opět Vídeň, 1976 – Curych, 1982 – Vídeň potřetí, 1986 – opět Curych. V roce 1990 se konal tzv. VII. slet v Paříži již za účasti cvičenců z naší původní vlasti.

V roce 1990 SOKOL znovu vzlétl. Již začátkem roku jeho věrní členové po dlouhých čtyřiceti letech zákazu a pronásledování se dobrovolně a s nadšením ve svých župách a tělocvičných jednotách pustili do své každodenní činnosti. **Navázali na programové tradice, spojené s výchovným ovlivňováním člověka odpovědného za sebe, za obec, za demokratický stát.**

V přerušené sérii Všesokolských sletů pokračoval v roce 1994 již XII. Všesokolský slet, v roce 2000 – XIII. a v roce 2006 – XIV. všesokolský slet, a to vždy v Praze na Strahově.

Česká obec sokolská (ČOS) je dnes v České republice nejpočetnějším občanským sdružením, jehož téměř 190 000 členů se dobrovolně věnuje sportům, pohybovým aktivitám v oddílech sokolské všestrannosti a kulturní činnosti, především ve folklórních a loutkářských souborech.

Antická idea kalokagathie rozvinutá Miroslavem Tyršem a jeho následovníky dala

základ společenskému hnutí, které se spojilo se vznikem a dalšími osudy českého (československého) státu. Sokol byl čtyřikrát zakázán, nebo ve své činnosti omezen válkami a totalitními režimy. Přežil v zahraničí, v komunitách krajanů ve všech

kontinentech světa.

Česká obec sokolská při vstupu do nového století modernizuje svůj program. Podporuje sportovní výkony v šesti desítkách sportů. V gymnastice, házené, basketbalu, v judu a v atletice vykazují sokolští sportovci ligovou a v mnoha

případech reprezentační úroveň. Rovněž tak podporuje vznik nových sportů – příkladem může být akrobatický rokenrol s tituly mistrů světa.

Nejpočetnější je odbor sokolské všestrannosti, ve kterém se vytváří program pohybových aktivit a rekreačních sportů pro občany všech věkových kategorií, včetně zdravotně postižených. Sokolské organizace v župách a v jednotách významně ovlivnily například rozšíření humanitárního dnes již tradičního běhu Terryho Foxe (1958 – 1981 – s amputovanou nohou dokázal organizovat pravidelné „maratóny naděje“). Česká republika díky Sokolům tak zaujímá, spolu s Kanadou, v počtu účastníků dnes tradičního každoročního běhu

čelné místo ve světě.

Vyvrcholením dosavadní činnosti Sokola bude opět všesokolský slet – společensko-sportovní přehlídka veškeré činnosti, konaná jednou za šest let.

Přípravu již XV. Vsesokolského sletu v roce 2012 jsou v plném proudu. Stane se výrazem historické kontinuity a zařadí současný Sokol do kontextu vývoje sportu pro všechny ve světě.

V současné době cvičenci Sokola všech věkových kategorií od tříletých dětí s rodiči až po nejstarší členy „věrné gardy“ připravují pečlivě nácvik veřejných vystoupení, která předvedou na tomto svém jubilejním XV. Vsesokolském sletu 2012. **Uskuteční se ve dnech 1. až 7. července 2012 v Praze.** Záštitu nad touto celostátní slavností ke 150. výročí založení Sokola (16. února 1862) převzal prezident České republiky. Před sletem v Praze se budou konat župní slety se sportovními soutěžemi a kulturním doprovodným programem na mnoha dalších místech naší vlasti, jakož i v zahraničí.

Jsou připraveny a nacvičuje se již celkem 12 skladeb (v závorce jejich autoři):

1. Muzikantova písnička (D. Toncarová a B. Jirmanová) – hra dětí s dospělými,
2. Človče, nezlob se! (D. Uzlová a F. Uzel) – dětské cvičení podle pohádek,
3. Ať žijí duchové (J. Sobotová, M. Sobota a L. Nejedlý) – hravé cvičení pro celou rodinu,
4. Návštěvníci (D. Kurečková) – skladby pro mladší žáky a žákyně,
5. Jonatán (D. Fischerová, M. Soukupová a D. Kubíčková) – základní a sportovní gymnastika pro mladší žákyně,
6. Dávej-ber (J. Sklenářová a M. Chlumský) – rytmická gymnastika pro starší žáky a žákyně,
7. Kontrasty (A. Jurčíková a H. Peerová) – kondiční, rytmická a taneční gymnastika pro dorost, muže a ženy,
8. Česká suita (E. Čiháková, V. Třešňáková a E. Velínská) – taneční skladby pro ženy – Seniorky,
9. Nebe nad hlavou (J. Černá a P. Černý) – rytmická gymnastika pro dorostenky a ženy,
10. Jen pro ten dnešní den (L. Kocmichová a B. Kocmichová) – rytmická a pohybová výchova pro seniory a seniorky,
11. Chlapáci (V. Pavelka a L. Dosedla) – základní gymnastika s prvky netradičního posilování,
12. Folklorní (A. Buroňová, M. Ekart a H. Skálová) – prezentace tradičního folklóru Valašska, Slezska a Lašska pro dorost a dospělé.

Na celém světě a nejen u nás se již nyní těší desetitisíce lidí na návštěvu Prahy v prvních červencových dnech 2012. Všem Sokolům a jejich příznivcům přejme hodně radosti z Masarykova osobního příkladu pravidelného cvičení, které nazýval „sokolování“, a popřejme zdar XV. Vsesokolskému sjezdu.

Starostkou Sokola je poprvé žena! Miroslav Síg1 09. 11.2011

<http://czechfolks.com/plus/>

K předchozímu článku o Sokole jsem obdržel několik telefonických i mailových ohlasů. Všechny vesměs uvádějí, že je správné psát o událostech, k nimž došlo před více než 60 lety, která však nemohla navždy zničit sokolskou myšlenku, jak by si komunisté přáli a nelítostně postupovali nejen vůči Sokolům, ale také ničivým způsobem zacházeli se sokolským majetkem na mnoha místech.

Sokol přečkal všechny likvidační a otřesné akce, dočkal se opět svobody ve své rodné zemi a dokonce chystá významný jubilejní XV. Všesokolský slet. Omlouvám se čtenářům a Sokolům, že jsem hned neuvedl významnou změnu ve vedení České obce Sokolské.

Poprvé v jeho historii stanula v čele Sokola žena, která také povede sokolské šiky do XV. Všesokolského sletu. Je to ing. Hana Moučková, letošní jubilanťka (*1961), která jako ekonomická inženýrka po studiu Vysoké školy ekonomické od roku 1993 pracovala nepřetržitě na úseku nemovitého majetku a investiční výstavby České obce sokolské, dále potom od roku 1999 byla vedoucí majetkově správního oddělení ČOS. Nikdy se nestala členkou z některých politických stran. Naopak je neustále dlouhodobou členkou své základní TJ Sokol Lety (poblíž Dobřichovic, Praha-západ) a od roku 2004 je rovněž nepřetržitě členkou předsednictva ČOS.

Při svém zvolení letos v květnu mj. uvedla: „Sokol potřebuje především stabilizovat v nynější nelehké finanční situaci, kdy se potýkáme, stejně jako další sportovní organizace, s potížemi způsobenými problémy akciové společnosti Sazka. Přesto pevně věřím, že se nám společnými silami v celém sokolském hnutí podaří důstojně oslavit 150. výročí založení Sokola v roce 2012, jehož součástí bude významný zejména XV. Všesokolský slet...“

Česká obec sokolská je členem Světového svazu sokolstva společně se sokolskými organizacemi v Evropě, Americe a Austrálii. Dále je členem mezinárodní organizace ISA (International Sport and Culture Association) a právě s podporou této asociace dochází k mezinárodním stykům mezi cvičiteli, k účasti na mezinárodních odborných konferencích a festivalech.

Na jubilejní slet v Praze se pilně připravují podle zatímních informací tyto sokolské jednoty v zahraničí: Americký Sokol, Union Sokol of the USA, Sokol Australia, Savez Sokol Srbije, Sokolska Zveza Slovenie, Sokol na Slovensku, Sokol Užhorod, Sokol Paříž, Župa Povážská M. R. Štefánka a Zahraniční obec Sokolská.

Součástí sletu bude také doprovodný program, z něhož uvedme alespoň některé mimořádné mezinárodní akce:

- 3. – 6. května mezinárodní festival pěveckých sborů Mozartova Praha,
- 12. května až 3. června mezinárodní festival klasické hudby Pražské jaro,
- 17. až 20. května mezinárodní knižní veletrh Svět knihy,
- 7. až 10. června mezinárodní festival námořnických souborů,
- 21. – 24. června Brass2012Bohemia – setkání dechových kapel z celého světa v Praze,
- 29. června Prague City Festival – multizánrový festival se zahraniční účastí,
- 5. – 8. července Dance2012Bohemia – festival tanečních souborů z celého světa,
- 28. srpna až 1. září mezinárodní folklorní festival,
- 30. srpna až 2. září mezinárodní krajanský festival.
- Ve všech krajích se již pilně připravují na XV. Všesokolský slet v Praze na Strahově ve dnech 1. – 7. července 2012:
  - v Praze je to župa Jana Podlipného, Pobělohorská a Scheinerova,
  - ve Středočeském kraji župy Barákova, Blanická, Budečská, Fügnerova, Tyršova a Jungmannova,
  - ve Východočeském kraji Pardubice župa Pippichova,
  - v Královéhradeckém kraji župy Jičínská – Bergrova, Orlická a Podkrkonošská-Jiráskova,
  - v Plzeňském kraji župy Rokycanova a Šumavská,
  - v Jihočeském kraji župa Jihočeská České Budějovice, Jihočeská Písek a Jihočeská Tábor,
  - v Karlovarském kraji župa Karlovarská,
  - v Libereckém kraji župy Ještědská, Sokol Liberec, Jizerská a Krkonošská-Pecháčkova,
  - v kraji Vysočina župy Havlíčkova a Plukovníka Švece,
  - v Olomouckém kraji župa Olomoucká-Smrčková, Prostějovská, Severomoravská a Středomoravská – Kratochvílova,
  - v Jihomoravském kraji župy Bukovského, Jindry Vaníčka, Jana Máchala, Krále Jiřího, Pernštejnská a Slovácká,
  - v Moravskoslezském kraji župa Beskydská-Josefa Čapka a Moravskoslezská,

- ve Zlínském kraji župy Hanácká, Komenského a Valašská-Františka Palackého.

A TRIBUTE TO VÁCLAV HAVEL

Following Václav Havel's death on 18th December, 2011, many world leaders have expressed their tributes to this remarkable, yet humble man whose life has both changed the course of a nation's history and touched, by example, the personal lives of so many throughout the world.

Prior to assuming leadership of the Czech nation in 1990, Havel was primarily known overseas as a distinguished playwright and author. However many did not know the personal background of the man who was to feature so prominently in the rebirth of the nation.

In the 1986 introduction to *Václav Havel or Living in Truth*, Jan Vladislav provides a brief but insightful summary of Václav Havel's curriculum vitae to that point in time:

“ostracised as a child for his ‘class origins’ so that he was deprived of a proper chance to study, years of harassment which turned into direct persecution in the course of normalisation, two trials on charges brought by the regime, and a sentence of four and a half years’ imprisonment of which he served three years and eight months before being paroled, seriously ill in March 1983. In countries like the present day Czechoslovakia, such stories tend to be commonplace rather than the exception and are mainly important for the victim. In Václav Havel's case, however, they have not only deeply marked his life, but also and above all his work. This is because they have served again and again, to renew the author's specific experience of the world and of himself”.

Many may not know that Václav Havel wrote poetry from an early age. Theatre entered his life during his period of military service in the practical joker's play, **The Life Before Us**. In 1959 he wrote the first serious play, **A Family Evening**. In 1980 Václav Havel began work in the theatre as a stage hand. Before the Soviet invasion of the country in 1968 he had written three plays which had been produced in Theatre on the Balustrade, a leading Prague 'off-Broadway' dramatic ensemble, and which had attracted the considerable attention of leading world theatre critics.

His first full-length play, **The Garden Party** in 1965 was translated into every major European language. **The Memorandum** in 1966 had even greater world success, and is now recognised as a classic amongst absurdist satires. **The Increased Difficulty of Concentration** won an Obie award after its production at the Lincoln Centre in New York in 1969.

However after the 1968 occupation, Václav Havel became a target for politically-inspired police harassment. His plays were forbidden to be performed or published. His experiences as a proscribed and persecuted writer are evidenced in the three one-act plays **Audience** (1974), **Private View** (1974) and **Protest** (1978).

Many readers of *Věstník* may remember that it was at this point that the National Institute of Dramatic Art at the University of New South Wales premiered the production of **Memorandum** in Australia. This was followed by **Private View**, produced by The Greenroom Society also at the University of NSW in November 1979, and **Protest** at the Nimrod Theatre in Sydney in June 1981. During his visit to Australia in March 1995, and following a very special function at Sokol Sydney, Václav Havel appreciated the opportunity to meet with some of the actors from these plays during an informal meeting at a former 'brewery' at the Rocks.

Following his death, a number of world leaders paid tribute to Havel. French President Nicolas Sarkozy said the Czech Republic had lost "one of its great patriots" ... "France has lost a friend, and Europe has lost one of its wisest men", he said. German Chancellor Angela Merkel described Havel as a "great European". "His fight for freedom and democracy was as unforgettable as his great humanity", she said. "We Germans in particular have much for which we are grateful to him".

And from the US President, Barack Obama: "His peaceful resistance shook the foundations of an empire, exposed the emptiness of a repressive ideology, and proved that moral leadership is more powerful than any weapon".

As one commentator has noted: "Similar tributes have been pouring in from all over the world. For once, those words do not sound like clichés".

Prague Archbishop Dominik Duka, who spent time in jail with Havel, lead his funeral mass. He was joined by Vatican envoy Giovanni Coppa and Bishop Václav Malý, Havel's friend and fellow dissident.

A message from Pope Benedict in praise of Havel was read during the funeral service: "Remembering how courageously Mr Havel defended human rights at a time when these were systematically denied to the people of your country, and paying tribute to his visionary leadership in forging a new democratic polity after the fall of the previous regime, I give thanks to God for the freedom that the people of the Czech Republic now enjoy".

Havel's revolutionary motto: "truth and love must prevail over lies and hatred", reflected both his personal creed and his life in practice. His commitment to the assumption of personal responsibility, and his willingness to hold fast to principles of a greater good while within the confines of a regime which sought to stifle and smother such expressions, remains an example to all humanity.

Miroslava Němcová, speaker of the lower house in the Czech Republic, said after Havel's death that the country had "lost its moral authority". However, the tenets evidenced within Havel's works and within his life have and will continue to reach far beyond the bounds of the Czech Republic. They have touched and will continue to influence the minds of generations into the future as individuals continue the endeavour to 'live in truth'.

Dr Oliver Fiala Exeter NSW

Žalov.

V lednu jsme se rozloučili s dlouholetým členem naší jednoty a příznivcem Věstníku **Vlastislavem Navráilem**. Narodil se a mládí strávil jako člen českobratrské rodiny v Heršpicích na Moravě poblíže slavkovského bojiště. Do australského exilu přišel již počátkem padesátých let a věnoval se architektuře. Zanechává dvě dospělé dcery a syna, a také několik vnoučat. Slávku, lehké odpočinutí – a budeš nám chybět.

Ztratili jsme i sestru **Terezu Saltmanovou**, vdovu po již před několika lety zemřelém někdejší pokladníkovi, knihovníkovi a kronikáři naší sydneyjské jednoty. Byla pravidelnou mnoholetou účastnicí cvičení aerobics v naší tělocvičně. Na jejím pohřbu se ozvaly české písně, které prý si zesnulá před nadcházející smrtí neustále přehrávala.

V lednu také na věčnost odešla i vdova sestra **Marie Altová**, dlouholetá členka naší jednoty a vděčná čtenářka našeho Věstníku. Zanechává vdanou dceru a vnoučata.

S hlubokým žalem v srdci jsme obdrželi zprávu, že ve čtvrtek 12. ledna zesnul ve věku 87 let náš sokolský bratr **Zdenek Klér**. Zdenek byl vzácný muzikant a vlastenec, který od samého začátku se zapojil do českého dění v Sydney. Během krátké doby získal mnoho přátel jak v Sokole, kde se celá rodina zajímala jak o stavbu sokolského Národního domu ve Frenchs Forestu, tak později v Country Clubu v západní části Sydney, kde si koupili domek. Mnozí z nás si živě pamatují mnoho podniků v Sokole, kde jsme bratra Kléra s celou rodinou vítali a srdečně děkujeme za tu celoživotní podporu a přátelství, které tak štědře rozdával. Bude nám všem velice chybět. Čest jeho světlé památce.

S opožděním oznamujeme, že v neděli 21. srpna 2011 v 85 letech odešel **Jaroslav Chládek** původem z Loun. Jarda (Jerry) byl v padesátých letech průkopníkem a hráčem ledního hokeje v Sydney, mužstva Bombers, které se dostalo na špičku ledního hokeje v Austrálii. Přejeme mu lehké odpočinutí. (Tuto zprávu nám zaslal bratr Mirek Tůma, blízký přítel zesnulého a jeho bývalý fotbalový spoluhráč před 75 lety za žactvo Čechie Louny.)

SBS RADIO

Vysílá v češtině každý čtvrtek ráno od 9 do 10 hodin Sydney FM 97.7 a AM 1107 a Canberra FM 105.5; v češtině každou neděli od 21 do 22 hodin a ve slovenštině od 22 do 23 hodin na celonárodním okruhu na vlnách:

Adelaide	FM 106.3	Brisbane	FM 93.3	Canberra	FM 105.5
Darwin	FM 100	Hobart	FM 105.7	Melbourne	FM 93.1 a AM 1224
Newcastle	AM 1413	Perth	FM 96.3	Sydney	FM 97.7 a AM 1107
Wollongong	AM 1485	Young (NSW)	FM 98.7		
Slovensky:	Adelaide	FM 92.9	neděľa v 9.00 hodin		
	Brisbane	AM 1053	utorok o 13.30 hodin		

*Viktor Ponrepo, vlastním jménem Dismas Šlambor (6. 6. 1858 – 4. 12. 1926)
byl český průkopník kinematografie, majitel prvního stálého
kina v Praze v domě U modré štiky v Karlově ulici.*

KINO PONREPO – SOKOLSKÝ NÁRODNÍ DŮM SYDNEY

Představení se obvykle konají každou třetí neděli v měsíci v sokolském Národním domě v prvním patře 16 Grattan Crescent, Frenchs Forest v 14.00 hodin.

Neděle 19/2/2012 v 14.00 hodin:

ROMÁN PRO MUŽE

Příběh tří sourozenců – Cyrila, Bruna a Anety. Pevné pouto, které se mezi nimi utvořilo po tragické smrti rodičů, kdy starost o výchovu mladšího bratra a sestry převzal výrazně starší Cyril, prochází zvláštní zkouškou. Sourozenci odjíždějí na tradiční výlet do hor v zádech se stínem neodvratně se blížící Brunovy smrti. Výlet, který má být jakousi cestou posledních splněných přání – včetně tajných erotických fantazií, se však mění v tragikomickou konfrontaci základních hodnot a životních postojů. Podle scénáře a literárního bestselleru Román pro muže, nejprodávanějšího českého spisovatele Michala Viewegha, vzniká další z adaptací jeho románů. Filmy podle Vieweghových předloh patří již řadu let k divácky nejúspěšnějším titulům. Režie: Tomáš Bařina Hrají: Miroslav Donutil, Miroslav Vladyka, Vanda Hybnerová, Táňa Pauhofová, Jan Budař, Filip Čapka, Ági Gubíková, Pavel Řezníček, Igor Chmela, Lukáš Langmajer a jiní.

Neděle 18/3/2012 v 14.00 hodin:

ROMÁN PRO ŽENY

Knihy patří k nejoblíbenějším titulům Michala Viewegha. Žánrově lze film charakterizovat jako inteligentní romantickou komedii, založenou na originální situační komice, vtipných dialozích a jímavém lidském osudu. Román pro ženy je jemně groteskním příběhem dvou žen: dvacetileté Laury která pracuje v redakci dámského týdeníku Vyrovnaná žena, a její ovdovělé matky, tlumočnice a překladatelky Jany. Obě ženy hledají toho pravého a stále se jim to nedaří. Jana, která kdysi chodila s jedním Čechem, a proto "typické" Čechy upřímně nesnáší, marně hledá svého vysněného cizince a útrpně odolává tragikomické dvornosti dobráckého souseda Zemly. Laura se po dvou vztazích zamiluje do čtyřicetiletého Olivera, který je zaměstnán coby kreativce v reklamní agentuře. Výchozí zápletkou celého filmu je fakt, že Oliver byl před dvaceti lety velkou láskou Lauriny matky, jinými slovy oním "typickým" Čechem... Režie Filip Renč Hrají: Zuzana Kanócz, Marek Vašut, Simona Stašová, Stella Zázvorková, Miroslav Donutil, Ladislava Něrgešová, David Švehlík, Jaromír Nosek, Jan Svěrák a jiní.

Zprávy z konsulátu České republiky

Koncert zpěvačky Lenky Filipové

MELBOURNE - Saturday, 18. 2. 2012 8pm

Národní dům 497 Queensberry Street, North Melbourne

Tickets:- Eva Jančík 0413 499321; Markéta Lyell 0413 852488

ADELAIDE - Sunday, 19. 2. 2012 8pm

Czechoslovak Club 51 Coglein Street, Brompton

Tickets:- Jiří Švehlák 0411 479517, 08 8293 4372

SYDNEY - Thursday, 23. 2. 2012 8pm

Camelot 19 Marrickville Road, Marrickville

Online bookings:- <http://www.trybooking.com/ZRO>

Petr Vitek - 0414 252528

Saturday, 25. 2. 2012 6pm

Country Club 320 Devonshire Road, Kemps Creek

Tickets:- Country Club - 02 9606 8703 La Boheme, Balmain - 02 9810 0829

Great Mate, City - 02 9212 7200 Restaurace Doma, Kings Cross - 02 9331 0022

Information Planet, City, Renata - 0420 300863 Edita - 0423 056884

Olga - 0434 143148, Radek - 0420 338494 Petr Vitek - 0414 252528

Mezinárodní dětská výtvarná výstava Lidice

Až do 15.3.2012 mohou děti ve věku od 4 do 16 let posílat svá výtvarná díla do Lidic na 40. ročník mezinárodní dětské výtvarné soutěže Lidice, které se každoročně účastní děti z několika desítek zemí všech světadílů. Pro rok 2012 bylo vybráno téma DIVADLO - LOUTKA - POHÁDKA na počest stého výročí narození významného českého umělce Jiřího Trnky. Více informací naleznete na: <http://www.mdvv-lidice.cz/vystava/>

Working Holiday Scheme Agreement between Czech Republic and New Zealand

The Protocol to the Agreement on a Working Holiday Scheme between the Government of the Czech Republic and the Government of New Zealand entered into force on 1 December 2011. The WHS gives young people from both countries the opportunity to stay in the other country for up to one year. They are allowed to enrol in short-term training or study courses and to take up temporary employment to supplement their travel funds. The Protocol increases the maximum age limit for WHS applicants from 30 to 35 years. It removes the restrictions on the time the visitor can work for one employer which means that the visitor can work for one employer throughout the whole year. However, it is important to note that the employment must be on a "fixed term" (not "open-ended") basis. The Protocol also removes the original study restrictions - the visitor is now allowed to enrol in more than one training or study course, and the maximum total duration of such course(s) is extended from three to six months. Applicants for WHS visas must be citizens of the Czech Republic/New Zealand, and are no longer required to prove that they are permanently resident in the country of their citizenship. Czech applicants should use the WHS online application service.

Krajanský vzdělávací program a výuka českého jazyka a literatury v zahraničí pro rok 2012

K přihlášení je potřeba vyplnit online formulář, který je dostupný na webových stránkách Domu zahraničních služeb www.dzs.cz v rubrice Krajané. Vyplněnou a vytisknutou přihlášku v jedné kopii spolu s životopisem, lékařským potvrzením o způsobilosti ke studiu, podrobným studijním programem, kopií cestovního dokladu a doporučením krajanského spolku je třeba předat příslušnému ZÚ ČR s dostatečným časovým předstihem, tak aby mohla být v termínu doručena na příslušné pracoviště v ČR. Termíny pro rok 2012 jsou většinou do 15. 3. 2012.

Hádkový koutek

Vánoce mi přinesly jen jediného věrného řešitele; jako obvykle to byl pan **Richard Toman**. Všichni ostatní byli asi příliš zaneprázdněni rodinami a oslavami. Dokonce jsem uvažovala o ukončení tohoto koutku a myslela, že Petr řekne: „No dobře.“ Avšak k mému absolutnímu překvapení protestoval, že to čte hodně lidí, i když jich mnoho nepíše. Tak to prozatím nevzdám, i když je stále těžší nacházet nové hádky, které nejsou příliš lehké či těžké. Asi v každém Věstníku uveřejním dvě lehčí a jednu skutečně těžkou.

1. Kolik zaplatím za dva stejné automobily, když vím, že cena jednoho je 10 tisíc a půl automobilu?

Řešení: Půl automobilu stojí 10 tisíc, celý automobil tedy 20 tisíc a za dva stejné automobily tudíž zaplatím 40 tisíc. Někdy je snad dobré mít nějaké lehčí hádky; třeba přilákají nové oběti, promiňte, chtěla jsem říci další řešitele...

2. Dva cestovatelé zabloudí v poušti a nemohou se shodnout kudy dál. Než se rozejdou, každý jiným směrem, chtějí se rozdělit o vodu, co jim zbývá v plné osmilitrové nádobě. Dvě další nádoby o obsahu tři a pěti litrů jsou už prázdné. Jak to udělají, aby každý z nich dostal přesně čtyři litry vody?

Řešení: Třímístní číslo bude reprezentovat osmilitrovou, pětilitrovou a třilitrovou nádobu v daném pořadí a přelití vody z jedné nádoby do druhé je reprezentováno změnou dvou čísel. Takže začneme: 8-0-0, 3-5-0, 3-2-3, 6-2-0, 6-0-2, 1-5-2, 1-4-3 a 4-4-0; to je sedm kroků. Rychlejší způsob jsem nenašla, i když tohle dělat v poušti...

3. Vysvětlete rodinné vztahy mezi otcem, matkou, synem, dcerou, bratrem, sestrou, bratrancem, sestřenicí, strýcem, tetou, synovcem a neteří, i když u stolu seděli pouze dva muži a dvě ženy. Mají společného předka, ale nejsou mezi nimi žádné zákonu odporující pokrevní vztahy.

Řešení: Nu, u toho stolu seděli bratr a sestra, jeden z nich se synem, druhý s dcerou (je zcela jedno zda to byl bratr či sestra, kteří měli dceru, protože problém je symetrický). **Jejich dotyční partneři se večere nezúčastnili.**

Dalo by se říci, že předchozí otázka implikovala, že u stolu seděli manželé, i když to ve skutečnosti nebylo nutné; pan Richard Toman to vyřešil tím, že oženil otce s jeho sestřenicí...

Dnešní hádky:

První otázka je opět z "Alba čtyřiceti hádkových karet", jak jsem dříve slíbila.

1. Kolik čtverců dokážete najít na šachovnici? Počítejte čtverce všech velikostí.

Druhou a třetí otázku jsem našla na Internetu. Druhá musí být v angličtině (nechce se mi to zkoušet v češtině, ale pošlete-li mi něco, rozhodně to uveřejním), a třetí je poměrně těžká a proto jsem se rozhodla obě ponechat v angličtině. Ti, co mají skutečně zájem, si je mohou sami najít na Internetu použitím citátu z otázky. Zkusila jsem to: najdete patnáct problémů.

2. Turn four into five. You change one letter at a time, each time making a proper word. Example of changing **two** to **six**: TWO TOO TOP TIP SIP SIX. So TWO to SIX can be done in five steps. How many steps do you need to turn FOUR to FIVE with every letter changing at least once, including the F?

3. Four girls at the back of the classroom were comparing the numbers of prizes they had won at the fair. "I've got one more than you", said Bernice. "I've got two more than you", said one girl to another. "I've got three more than you" said one to another. "I've got four more than you", "I've got five more than you", "I've got six more than you", rang their excited voices, but we don't know who was talking to whom. If they had won a total of 27 prizes, how many did Bernice win?

Maria Daňková
MariaDankova@gmail.com
Tel: (02) 9939 1031
Mob: 0448 893 788

LETEM SVĚTEM

Listopadové/prosincové dvojčíslo canberské **Besedy** – opět ve žlutém hávu – obsahuje šestnáct stránek s mnoha a mnoha zdařilými fotografiemi. K osmadvacátému říjnu, jak vidíme a čteme, obdařil český velvyslanec Dr. Hynek Kmoníček Besedu zvláštním poselstvím – nu, pan velvyslanec má Besedu vlastně na dlani. V něm se také zmiňuje o proponované návštěvě Austrálie Českou Filharmonií v srpnu 2012, po triapadesáti letech teprve po druhé ve své historii... Na poslední stránce Besedy jsem četl a četl a nepochopil nic moc ze Slova Davida Gottwalda. Prohlížel jsem v zamyšlení i jeho obrázky. Smyslu jsem se sice nedovtipil, ale snad mně v tom zabránil jen můj vysoký věk.

Dvanáctistránkový říjnový západoaustralský **Klokan** referuje o pořádání výletů do západoaustralské přírody. Na jeden z nich, na říjnový víkendový výlet k řece Murray pod stan, jsou rovněž srdečně pozváni i všichni čtenáři, leč jednak to tam máme ze Sydney poněkud z ruky, a jednak jsme to už i časově propásli – říjen je už ten tam, v nenávratnu. Dovídáme se též, že česká škola v Perthu slavila své druhé narozeniny. Jak u těch výletů tak i u té školy naráží čtenář na jméno „Jitka Smith“ – a člověk nějak hádá buď na mladou maminku, nebo na nadšenou spolkovou pracovníci – a ona ta Jitka možná spojuje obě ta posláním...

V říjnovém vydání **Nového Polygonu** budou exilového čtenáře asi především zajímat články o rozloučení se legendárního českého hrdiny Ctirada Mašina s tímto světem. Byl to muž statečný a statečně i zemřel, při plném vědomí svého osudu. Na zadní stránce Polygonu je krásná fotografie Ctirada – a hledí z ní na nás milá tvář vyrovnaného člověka. Jeden z účastníků pohřebního obřadu v Clevelandu ve státě Ohio v srpnu minulého roku, Miloš Šuchma, sám Radkův přítel, nám podává přehlednou reportáž o oné truchlivé události. Účastníkem byl i český ministr obrany a udělil zesnulému in memoriam vyznamenání Zlaté lípy, což je nejvyšším vyznamenáním rezortu obrany. Nad rakví promluvila také celá řada přátel zesnulého, v čele s mladším bratrem Josefem. Za jeho života se ovšem k statečnému Mašinovi chovala Česká republika – Havlova i Klausova – v duchu omylného utkvívání na kontinuitě komunistického právního řádu – bídne, ba bídacky. Prostřílet se z bolševického Československa k Američanům do Západního Berlína byl husarský kousek Mašinovy skupiny uznávaný v roce 1953 světovými mediemi za vrchol hrdinství. Byl to čin, jehož význam sameťáčtí tichošlápkové nikdy nedovedli a nechtěli pochopit jako výraz legitimního odporu proti ilegálním uchvatitelům československé samostatnosti. – Případem Mašinů se znovu v Polygonu mistrným perem zabývá i Milan Hulík. Ten cituje Ctiradova slova: Chybou, ba zločinem Václava Havla bylo, že připustil kontinuitu s komunistickým režimem, a že se nezasadil o zákaz komunistické strany. – V říjnovém Polygonu je i mnoho dalších zajímavostí, ty ale jakoby se jen skrývaly ve stínu vzpomínek na českého hrdinu Ctirada Mašina a jeho udatných druhů.

S mnoha – a mnohaměsíčním opožděním se mi nějak dostal na stůl dubnový pařížský **Sokol de Paris**, se svými četnými fotografiemi výjevů z místního francouzského prostředí českého sokolstva. Časopis je veden téměř výhradně v jazyce francouzském, ale přece jen jsem narazil na několik vět v řeči mateřské, a spěchám je tudíž s vámi sdělit... „...Kuchyň v Gournay byla přehřátá v den, kdy Zdenka, u plotny, slavila svoje narozeniny. Pomáhaly jí dcery s vnučkami a pochopitelně Aline a Yvette. Po aperitivu mohli hosté těžit z hojného pohoštění, které připravila: umělecky sestavené chody, různé druhy masa a salátů, které konkurovaly početným českým koláčům...“. Nu prosím, hosté „mohli těžit z hojného pohoštění“ – podobně jako na vepřových hodech v Sydney a jinde mezi sokolstvem. Miroslav Tyrš sice do sokolských stanov nic o vepřových hodech nezabudoval, leč takovou historickou neuváženost dovedou Češi všech věků a politických směrů hravě překlenout – bez nejmenších problémů. Kde se dobře vaří...

S poněkud menším zpožděním se u mne objevily **Videňské Svobodné Listy** z minulého září a října. Jedna z otištěných zajímavostí v prvním zářijovém vydání je zpráva o tom, že českým archeologům se podařilo pod náměstím města Prčice objevit zbytky staveb dávného sídla někdejšího kmene Vítkovců. – Podstatná část tohoto čísla novin je věnována kritice knihy bývalého disidenta, autora samizdatových publikací, signatáře Charty 77, českého vyslance v Rakousku, a později ministra školství Jiřího Gruši „Beneš jako Rakušan“ z pera slovenského recensora Ferdinanda Vrábela. Vráběl především polemizuje s Grušovou argumentací o údajném Benešově podílu na dvou

československých kapitulacích ve dvacátém století, a to za doby mnichovské konference v září 1939, a potom v únoru 1948, kdy – podle Gruši – Beneš „dvakrát prošvih' republiku“. – Druhé zářijové vydání přináší především na první stránce zprávu o úmrtí bratra Jana Waldaufa a zároveň i obsažený nekrolog... Několik stránek je věnováno pokračování debaty o Grušově knize, z něhož je zřejmo, že Gruša vyvolal svojí knihou pozoruhodný ohlas. Do této debaty zasahuje i několik vážených českých historiků... Já sám bych se nerad znovu a znovu opakoval, ale nedám si nikým vyvrátit, že Eduard Beneš měl obrovskou zásluhu na obnovení české suverenity, že veškeré svoje životní úsilí nezištně věnoval zájmům Československa, a že vysídlení sudetských Němců z republiky bylo záslužným historickým dílem, na němž měl Beneš lví podíl, a že je tedy nutno soudit jeho nedostatky pod zorným úhlem jeho nesporných zásluh. Toto říjnové vydání se také zabývá oslavou pětasedmdesátin Václava Havla, jemuž k tomuto výročí popřála celá řada významných žen a mužů z celého světa – a osobně mu přijela popřát například i bývalá americká ministryně zahraničí Madeleine Albrightová... Další říjnové vydání nám vysvětluje, proč rakouský národní svátek spadá na den šestadvacátého října. Je to den prohlášení rakouské neutrality v roce 1955. Oslavovat tedy český národní svátek s Rakusy – jak o tom kdysi pochybeně hovořil bývalý velvyslanec Chmiel – by bylo holým nesmyslem... Zajímavý a poučný je i výrok Tomáše Bati z roku 1932 v tomto čísle otištěný: „...To, čemu jsme si zvykli říkat hospodářská krize je jiné jméno pro mravní bídu... Mravní bída je příčina, hospodářský úpadek je následek...“. Není to hotová perlička? (Věstník ji citoval v prosinci 2009 na straně 33.) – V listopadovém vydání objevují tři pozoruhodnosti. Především je tam zpráva o nenadálém úmrtí Jiřího Gruši během operace srdce v jedné německé klinice... Nalézáme i vzpomínku na hudebního genia Gustava Mahlera, který až do svých patnácti let žil na rodné českomoravské Vysočině... A dočítáme se i o skonu Jiřího Chaloupky v Darwinu, Čecha, který jako jediný z Evropanů míval volný přístup k domorodým malbám. Zdalipak to vůbec zaznamenali sameřáci výborníci v Praze?...

Podzimní (oni jsou ti Evropané absolutně nevyčítelní a nenapadá je, že třeba my na jižní polokouli teď oslavujeme jaro) **Český dialog** Evy Strážovské má na titulní stránce překrásný snímek malostranské Čertovky. Toto nádherné zákoutí Prahy hraničí s dalším pražským skvostem, s Kampou... Jako obvykle, i toto „podzimní“ vydání překypuje svůdnými rozmanitostmi a člověk neví, jak to všechno zvládnout... Slovo šéfredaktorky mě poněkud znepokojilo jejím náznakem, že z finančních důvodů by snad mohl tento časopis přestat vycházet tiskem – a protože patřím ke generaci těch, pro něž je hledání v internetu nedobрым údělem, takové alternativy se přímo hrozím. Neřekl bych, že jsem sám. Statistické údaje neznám, ale vsadil bych se, že mezi čtenáři staršími ta neinternetová generace převládá... Je tu třeba i zajímavá úvaha Dr. Miroslava Krupičky o vývoji vztahů domácích a zahraničních Čechů po roce 1989 – v němž autor mimo jiné vzpomíná, že brzy po listopadovém převratu došlo k určitému jiskření. Piše, že „důvody tohoto jiskření nalezneme na straně zahraničních Čechů, ale především domácích“. Poukazuje na prvotní, a doma brzy s nelibostí přijímané tendence prezidenta Havla obklopotvat se poradci z řad zahraničních Čechů, jako byli „Karel Schwarzenberg, Ivan Medek, Pavel Tigrid, Pavel Kohout a další“ a tak domácí lid antagonizovat – ale to se už dnes po více než dvaceti letech našinci dost vytrácí z paměti... Nalézáme i pokračování zajímavého článku Jany Volfové o architektu a mecenáši Josefu Hlávkově.

Říjnové/listopadové dvojčíslo **Čechoaustralana** čtenářům opět skýtá hojnou pastvu – již hned na první stránce vidíme zdařilou originální fotografii Hradu... Článek Petra Hrubého, nyní již dlouho profesora Hrubého, o událostech kolem únorového puče pod titulkem „Osobní vzpomínky na jeden puč“ znovu pamětníkům oživuje ono neblahé dění v únoru roku 1948, které vyhnalo desítky tisíc Čechů, mezi nimi tisíce vysokoškoláků, do dlouholetého exilu. Petra Hrubého vidíme na dvou snímcích z jeho mladých let – tak si ho dodnes pamatují z doby exilu ve Švýcarsku – a jeho osobité postřehy stojí i dnes za uváženou... Kdo si chce přečíst verše Jaroslava Kovaříčka, dozví se, že „...moře je fascinující tím, že je skoro věčné...“ ...Jana Reichová se zabývá dílem své před lety zesnulé přítelkyně spisovatelky Boženy Šamánkové, a Barbara Semenová se probírá Havlovým „Odcházením“, a to jak ve formě divadelního kusu tak následným filmem téhož názvu. V divadelním provedení se jí Havlovo dílo nelíbilo, filmové provedení však s mírou oceňuje. To ještě netušila, že tak brzy potom do-

jde k Havlovi skutečnému a definitivnímu odchodu... Neměl bych to zde vůbec po-
vídat – ale toto číslo obsahuje i můj vlastní článek o Austrálii...

Kupami krajanských publikací opět celkem svědomitě prolétával a jimi se poučoval
Bořek Šindler

RETARDOVANÁ DEMOKRACIE

Milan Hulík 28. 10. 2011

II. část: Češi nekrad'te miliardy, krad'te jen miliony.

Nové znění Archimédova zákona:

Politik ponořený do trestního vyšetřování

**je nadlehčován silou rovnající se váze trestního vyšetřování,
v němž jsou namočeni ostatní politici.**

Tato parafráze na známé nápisy v rakouských a německých obchodech po převratu
v r. 1989 je dnes hlavním heslem bojovníků proti korupci, jako je např. jeden
z nejbohatších lidí v ČR, král českého zemědělství, miliardář Andrej Babiš. Jak trefně
na jeho adresu poznamenal v časopise Týden č. 39/2011 komentátor Martin
Fendrych: *...“k miliardovým majetkům u nás nemohl přijít, aniž se sám korupce
a klientelismu účastnil. Podobně na tom bude řada dalších úspěšných byznysmenů.
Jenže ani to nic nemění na závažnosti jeho sdělení. Naopak, on ví, o čem mluví.
Ostatně neříká nic jiného, než co se denně dočteme v novinách... Za výroky o tom, aby
se tu „zase kradlo jenom normálně“, každý Babiše odsoudí. Jenže on je byznysmen,
tedy realista. Má de facto pravdu. Lidi nezměníte, krást se bude, ale nesmí to fungovat
jako státní systém.“*

Andrej Babiš je konkrétní. Nebojí se, upřímně se označuje za starou strukturu,
komunistu – prospěcháře starého režimu, který vlezl do strany, aby jako pracovník
zahraničního obchodu mohl cestovat na Západ. Ví, že ani jako dnešní bojovník proti
korupci není a nebude historicky morální ideál. Ale říká jednu věc, kterou bych
podepsal tisíckrát. **„Když jste stará struktura, tak jste diskvalifikovaný, když
kradete miliardy, tak je to pohoda a nejste až tak špatný.“** A nebojí se
i jmenovat. Dalíka, Topolánka, Řebíčka, Béma, Janouška. Babiš, jak jej cituje Martin
Fendrych, říká, že *„u nás byly překonány všechny hranice špíny, kritizuje prezidenta
Klause za to, že bagatelizuje korupci. Odkdy se situace zhoršila? Kruje se to zhruba
s nástupem Pavla Béma a jeho přítele pana Janouška na pražský magistrát.
A s příchodem premiéra Topolánka do vlády s Markem Dalíkem a Alešem Řebíčkem.“*

A tak lze ve zkratce a symbolicky charakterizovat posledních 22 let nové české
demokracie. Protože korupce není nic jiného než krádež, pak se krádeže v řádu
statisíců a milionů z devadesátých let, stamilionů později, posunuly do dnešních
krádeží miliard. Pokrokem v boji proti korupci tedy bude, když se budou krást jen
miliony. Jen tak se zastaví vzestup ČR na korupčním řebříčku, kde už předstihla
Botswanu a je na úrovni Seychelských ostrovů a Kostariky. A proto takový název
tohoto druhého dílu retardované demokracie.

Původně jsem chtěl tento druhý díl „Retardované demokracie“ věnovat Sokolům
v Sydney, kteří v r. 1994 odřekli moji přednášku, o které dostali avizo, že bude kritic-
ká, dokonce kritická i k Václavu Havlovi. Nedivím se jim, návrat demokracie po 40
letech do vlasti, kterou stále nesli v srdci spolu se sokolským praporem, si nemohli
dát zkazít nějakým Milanem Hulíkem, který upozorňoval na první vady na její kráse.
Je možné, že i tato analýza opírající se o jiné zdroje, bude pro ně nepřijatelná. Pak už
zbývá jen si najít jiné vysvětlení pro rozkradené miliardy a nepostihování pachatelů,
nebo uvěřit Václavu Klausovi, který v Kanadě na dotaz z řad exulantů odvětil, že
o žádném tunelování nic neví. Ale svým způsobem měl pravdu, tunelování je věcí
minulosti, tehdy složitou ekonomicko-právní machinací devadesátých let – dnes je
vše jednodušší, dnes si kamarád ministerského předsedy účastníci se bez jakéhoko-
liv oficiálního pověření jednání s cizí zbrojařskou firmou, řekne o 18 milionů EURO.
Za které to jeho kamarád premiér zařídí. Jestliže to není pravda, proč Marek Dalík
nepodal na média žalobu a proč policie v Rakousku zahájila šetření a teprve pod
jejím tlakem i policie v ČR. Dodejme, jako v mnoha jiných případech a dodejme po-
druhé, že u nás bez výsledku, aspoň zatím bez výsledku, pokud za něj nepovažujeme

prozrazení klíčového svědka z rakouské strany českou policií a jeho útěk do ilegality. Samozřejmým našim hitem nakonec je, že český vyšetřovatel této věci ke konci vyšetřování odejde od policie. Zachránil si tím život nebo dostal desítky milionů? Nikdo neví.

Chtěl jsem druhý díl retardované demokracie věnovat vývoji po skončení „pontifikátu“ Václava Havla a období prezidentování Václava Klause. Musel bych ale začít ještě před ním – u opoziční smlouvy mezi ČSSD a ODS. A tím i u dějinné spravedlnosti – jak ukazují volební předpovědi, skončí kvůli jejím následkům možná obě tyto strany. Opoziční smlouva – vynález ODS a ČSSD. Jde tento pojem přeložit vůbec do angličtiny? Správný český překlad je – smlouva o pozicích. Co jsme si, to jsme si. Ten anglický bude asi lepší – caught together, hanged together. A největší tragikomédie retardované demokracie? Věšet je bude KSČM, rychle stoupající na řebríčku volebních preferencí.

Události se však řítí tak rychle, že už nepomůže ani útěcha, že snad přece jen bude lépe, neboť jak již v odpovědi na dotaz, kdy bude lépe, odpovědělo rádio Jerevan – lépe už bylo a nyní jde o to, zda bude – demokracie i stát, vůbec. Je to neuvěřitelné, ale to co dokázali čeští politici, kteří se dosud střídali u moci po listopadu 1989, nemá v části západního světa obdoby. Abych nemohl být obviněn z notorického škarohlídství a paranoického nihilismu, vezmu si na pomoc autoritu zleva a dokonce z pramene, jemuž ideově oponuji již přes dvacet let. Takže magazín LISTY, za komunistického režimu list československé socialistické opozice vydávaný Jiřím Pelikánem, nyní dvouměsíčník pro kulturu a dialog, uveřejnil v letošním č. 3 článek politoložky Dr. Vladimíry Dvořákové, známé jako předsedkyně akreditační komise, která vyšetřovala plzeňské lžidoktoráty, nazvaný „Rozkládání státu“. Hned v úvodu autorka uvádí: „*Český stát přestává fungovat, místo konsolidování demokratického systému jsme svědky procesů spíše opačných. Nelze přitom hovořit o krizi; krize je něco, co má jistou dynamiku, systém je pak většinou obnoven ve stejné či obdobné podobě (pokud není zničen). Dávám přednost termínu „rozkládání“ státu. Nejen proto, že jsme svědky zcela opačných procesů, než je budování státu, ale i proto, že při biologickém rozkladu smyslově vnímáme i vedlejší produkty procesu, což minimálně metaforicky platí pro sledovaný rozklad našeho státu také.*“

Autorka upozorňuje, že problémy vzrůstají i v době vlády silné vládní většiny, ve které koaliční partnery nedělí ideové rozdíly. Přitom jde o základní problémy správy země – „*rozpojují se principy rozhodování a odpovědnosti, což vede k nuceným i dobrovolným (funguje pud sebezáchovy; nelze nést odpovědnost za rozhodnutí jiných), odchodům kvalifikovaných vyšších úředníků. To zase vede k prudkému zhoršení kvality výstupů ze státní správy, prohlubování nekonceptnosti politiky i nepředvídatelnosti rozhodování státu.*“

Nelze citovat celý článek, Dr. Dvořáková píše o dalších příčinách rozkladu – o popírání principů právního státu, jak o tom mimo jiné svědčí i politické útoky proti Ústavnímu soudu a snahy o snížení jeho úlohy v politickém systému (vzpomeňme Václava Klause pozn. autora), již dlouho trvající boje o kontrolu policie (ministerstva vnitra), boje o státní zastupitelství. **Jako korunní důkaz uvádí skutečnost, že dosud žádná významná korupční kauza nebyla vyřešena.** Nemůže být většího důkazu o rozkladu orgánů trestního řízení (policie a státního zastupitelství), to je již konstatování autora této úvahy, uvědomíme-li si, že již řadu let média informují o řadách korupčních kauz v řádu miliard a o neuvěřitelném zbohatnutí některých politiků, které nejde vysvětlit jejich legálními příjmy, když tito politici k tomu odmítají poskytnout jakékoli vysvětlení. To mě přivádí k dnes již neabsurdnímu nápadu – abychom nemuseli měnit ústavu, podle které jsme právním státem, je třeba jasně v trestním zákoně stanovit, že skutkovou podstatu trestného činu krádeže naplňuje pouze odcizení majetku do určité limitované výše. Krádeže ve výši stamilionů jsou, jak se ukazuje, nevyšetřitelné pro neexistenci buď kvalifikovaných vyšetřovatelů, nebo pro jejich demise před skončením vyšetřování a pak podezřelá osoba (příčí se mi dehonestovat ministry a jiné výše postavené osoby označením „podezřelá z krádeže“, protože se to nehodí k jejich společenskému postavení) má finanční možnost koupit si nejen pouhého vyšetřovatele, ale i celé vedení protikorupčního či jiného odboru policie, státního zástupce a nakonec i soudce nebo resortního ministra. A nevyšetřená a neodsouzená kauza pak vlastně neexistuje a lze důvodně očekávat, že pro nápad dalších stamilionových korupčních kauz se na tuto

zapomene, tak jako potom zase na tyto nové. V souvislosti s tím bychom mohli definovat nový fyzikální zákon: „stará korupce mizí s novou korupcí.“ A pokud takto zmizí ze statistiky a z paměti veřejnosti všechny, nebudou vlastně existovat a právní stát se pro jejich nevyšetření (neexistenci) nemusí zbavovat charakteristiky „právní“. Dojde k naplnění Orwellovy vize o kontrole minulosti, která umožňuje kontrolu přítomnosti a budoucnosti. O situaci v policii, státním zastupitelství a justici jsem v roce 1995 napsal analýzu „Knižky sedmery“ se vzpomínkou na slavného českého humanistického právníka Viktora Kornela ze Všehrd, která tehdy vyvolala bouři odporu, dokonce i ze strany Otakara Motejla, tehdy předsedy Nejvyššího soudu ČR a dalších politických a justičních činitelů. Dnes mohu opravdu s radiem Jerevan jen konstatovat, lépe už v justici bylo, třeba zrovna v r. 1995!

Jakou hlavní příčinu vidí Dr. Dvořáková? V procesu, který označuje privatizací státu! Hlavní úlohu v něm hrají nositelé dílčích skupinových zájmů či dokonce samotní jedinci, tzv. „bílé koně“, což jsou politici, kteří nejsou nositeli politických idejí soutěžících ve svobodných volbách a vycházejících z druhových zájmů podnikatelů, zaměstnanců, žen, mužů, věřících, ateistů atd., jak je tomu v klasické demokracii. Mezi subjekty ovládajícími tyto koně jsou lobbisté (lobbistické skupiny), kteří ale neplní svoji klasickou funkci, jak je tomu v demokratických státech (a ani nemohou, protože v ČR dosud není zákon o lobbingu), ale funkci výrazně menšinového charakteru (neposvěcenou principem transformace menšiny ve většinu ve svobodných volbách), kterou „světi“ politické a „podnikatelské“ podsvětí, přičemž slovo „podnikatelské“ neoznačuje klasické podnikání ve výrobním a obchodním smyslu, ale proces, ve kterém jedinci a skupiny nashromáždili miliardy bez obvyklého podnikatelského procesu, ale aktivitami za hranicí trestního zákona a to jen díky své nepostížitelnosti trestním právem a orgány trestního řízení. Jak známo – všechno se dá koupit, i exkulpace (vyvinění) a svoboda. Dr. Dvořáková zmiňuje první takovou významnou akci, kterou byla těmito pseudolobbisty ovlivněná podoba zákona ušitého pro jejich velmi úzký cíl – aféru lehkých topných olejů. Byla první, která v čisté podobě, řikejme jí pseudoklasická – ukázala propojení zločinu, legislativy, politiky a orgánů trestního řízení. Vynesla jejím autorům miliardy, i když byla postavena na jednoduchém triku – prodeji lehkého topného oleje za cenu motorového. Důkazem onoho výše uvedené propojení byla několikaletá nečinnost ministerstva financí, které prostě ceny oleje neupravilo a neupravilo, ač se jednalo o mediální trvalku a všichni tento případ znali. Trestně právní institut „pokračování v trestné činnosti“ existuje v ČR nejen v trestním zákoně, ale je běžnou (uplacenou notoriitou) nadstandardního pseudoklasického podnikání. Od té doby, zejména v obchodu se zbraněmi, se tato metoda výrazně zdokonalila.

Dr. Dvořáková si všímá i jevu, který zvyšuje „peločas“ rozpadu státu. Jde o decentralizovanou korupci spojenou s růstem moci tzv. regionálních kmotrů. Jak uvádí: *„decentralizace nemusí být synonymem demokratizace. Vše nasvědčuje, že způsob institucionálního nastavení vztahu státní správy a samosprávy (vlády) na všech stupních rozhodování vytvořil významný korupční prostor i na úrovni obcí a zejména krajů. Zároveň se podařilo dosáhnout prolínání: úzké propojení místních podnikatelů s místními politiky často přesahuje obecní, městskou, krajskou politiku do celostátní. Jsme svědky, že vedení stran ztrácí kontrolu nad regionálními politiky, naopak stává se na nich závislými. Regionální politici totiž často již nepotřebují výraznější finanční podporu z centra, mají své vlastní klientelistické vazby, které jim financují volební kampaně.“*

Článek Dr. Dvořákové je obsažný, vysvětluje i rozhodování na ministerstvech nikoli na základě ideového principu podle příslušnosti k politické straně, ale jako výsledek boje nejen ministrů, ale četných poradců, expertů a náměstků, ale i podřízených, kteří musí rozhodnout na základě pouhého nezadokumentovaného příkazu či pouze „přání“, ovšem s převzetím plné odpovědnosti. To také pomáhá vysvětlit četné korupční aféry s nepostížením pachatelů – protože, kdo je vlastně pachatel?

Tento systém je naprosto zřejmý z tzv. Bártova plánu (VV), který zveřejnil deník MF Dnes. Jak autorka uvedla – rozhořčení, které vyvolal, bylo vlastně zbytečné; nešlo o nic jiného než o ekonomickou analýzu českého podnikatelského, i „podnikatelského“ prostředí a jeho „vylepšení“. Korumpujete? My budeme korumpovat více, ale chytřeji, protože pod pláštěm boje proti korupci.

Česká republika umírá a polistopadová demokracie s ní. Jak daleko se vzdálily od vize jejího novodobého zakladatele, je patrné z následujícího srovnání.

Václav Havel vydal v roce 1991 knížku „Letní přemítání“. Jak napsal v úvodu, knížka není žádným souborem esejů a tím méně politologickým dílem – jen sérií spontánně psaných poznámek o tom, „*jak vidím tuto zemi a její problémy dnes, jak vidím její budoucnost a za jaké věci se chci zasazovat*“. Nechci se Václavu Havlovi posmívat, ale jeho vize, jak bude naše země vypadat za 10, 15 a více let, je z dnešního pohledu tragikomická: ... *“budeme mít dvě velké strany, už s určitou tradicí, vlastním intelektuálním potenciálem, jasným programem, vlastním sociálním zázemím s generací nových, mladých a vzdělaných politiků v čele, politiků už nezdeformovaných érou totality... Bude dotvořen a vyzkoušen náš ústavní a politický systém, bude mít svá zavedená, gentlemanská (sic) a nepřekročitelná pravidla; zákonodárné sbory budou pracovat v klidu, s nadhledem, bez nervozity a spěchu; výkonná moc a vůbec celá státní správa bude nenápadná a odbyrokratizovaná. Soudy budou plně nezávislé a těšit se obecné důvěře (sic!)... respektu občanů se bude těšit i dobře fungující a zdvořilá policie (sic!) díky které nebude už dávno u nás tak vysoká kriminalita. V čele státu bude nějaký šedovlasý moudrý profesor s šarmem Richarda von Weizsäckera,*“ napsal Václav Havel. K tomu jen tolik – základní vlastností politika by mělo být umění předvídat, „gouverner c'est prévoir“ se tomu říká francouzsky ve světě politiky. Václav Havel předvídat neuměl a obávám se, že pokud jde o vnitřní politiku, ani vládnout. Mám tím na mysli pochopitelně první dva porevoluční roky, kdy jej ještě nesvazoval v té době neexistující stranický pluralitní systém. Nedokázal si představit, co přinese nezrušení komunistické strany, nepostížení viníků z jejího režimu a ponechání všech mafiánsko-komunistických sítí a solidárních vazeb. Nyní to již víme, ale i tenkrát to mnozí dokázali odhadnout nebo aspoň vytušit.

Mnohem lepší vizi měl Ctirad Mašín. Jeho dopis Václavu Havlovi z roku 1996, který lze nalézt kliknutím ve vyhledávači, je přes svoji tvrdou rétoriku takřka jasnovidný. Je jen příznačné, že spor o ideu polistopadového státu a jeho směřování končí sporem Ctirada Mašína a Václava Havla. Spor jen zdánlivě ahistorický. Výše uvedený současný stav ohodnocený nikoliv tvrdým komunistobijcem Mašínem, ani antikomunistou Hulíkem, ale uznávanou politoložkou, bývalou členkou KSC, je možno považovat za střízlivý a objektivní. (Ve skutečnosti bude mnohem horší, ale do politického podsvětí se dnes nikdo pro informace neodváží). Mohu to potvrdit z vlastní praxe, za komunismu (v sedmdesátých a osmdesátých letech) mi toho za obhajoby disidentů moc nehrozilo – jen vyhození z advokacie. Dnes, pokud bych se pustil do právního boje s nějakou mafiánskou společností s fiktivním sídlem v Irsku nebo na Marshallových ostrovech, mi jde o život. A nemusí jít jen o takové cizokrajné lokality. JUDr. Ernest Valko, bývalý předseda federálního ústavního soudu, byl na Slovensku zavražděn jen pro spor s tuzemským protivníkem.

Úděsný stav s falešnými tituly, se kterými se již chlubí kdejaký politik, je důkazem o proniknutí mafie až na akademickou půdu. Že za to nikdo nebyl potrestán, je pochopitelné, vždyť účelem jejich předávání bylo právě vytvoření solidárního bratrstva v justici, státním zastupitelství, policii, s exekutory – takže přes ztrátu jednoho chapadla to chobotnice může přežít, naroste jí přece nové. A právě dnes, kdy dokončuji tuto úvahu, oznamují média, že vedení právnické fakulty v Plzni (téměř původní) zastavuje všech 44 řízení o odebrání titulu tzv. turbostudentům, z nichž někteří „vystudovali“ a získali titul za pouhé dva měsíce v jinak pětiletém studiu práv.

Milí přátelé v Sydney – za komunistů v rychlokurších pro vybrané pracující v 50. letech trvala výroba jednoho „doktora práv“ až celý rok!

Jak se to všechno mohlo stát? Proč jsme po uplynutí dvaceti dvou let zase mafiánským státem? Kdybych opakoval slova Ctirada Mašína, že díky kontinuitě s komunistickým režimem a nezrušení komunistické strany, byla by to jen část příčin, i když ta nejhlavnější. **Nepotrestané zlo se vždy vrací – jenže ono se nevrátilo, ono tady přece zůstalo!**

Konec komunismu jsme prožili jako frašku a nyní se schyluje k druhé; bude jí konec demokracie v ČR? KSCM se blíží svými volebními preferencemi k vlajkové lodi pravice – ODS a nyní se připravuje najít v poslanecké sněmovně spojení pro svržení vlády. Ne, že bych ODS, té pyšné straně podporující vždy silné proti slabým, straně vyznávající klientelismus, nepotismus, korupci a zahleděné do Václava Klause a v poslední

době své existence již ovládané mafiánskými kmotry a tuneláři, velrybáři¹, to nepřál. Ale kdo ji na pravici nahradí?

Jak se to mohlo stát? Jednoduše. Na základě Mečiarova efektu! V roce 1991 jsem jako ředitel inspekce Úřadu na ochranu ústavy a demokracie (po rozpuštění StB nově kontrarozvědky, později přejmenované na BIS) ještě ve federálním státě vyšetřoval v Bratislavě vytržení tří stránek registru svazků spolupracovníků StB. Zařídil to Mečiar, byl na jedné stránce veden jako spolupracovník, takže ještě než se stal ministrem vnitra, buď on, nebo jím pověřená osoba, vytrhl ne jen tu jednu stránku, ale i stránku před ní a za ní. Mečiarův efekt je reakce Mečiara na moji otázku, co o tom ví – prostě dělal, že není schopen vůbec pochopit, na co se ho ptám. Odpovídal sice brilantně, plynně, pohotově, ale absolutně ne k věci. Když se nedávno v TV ptali bývalého ministra stavebnictví Aleše Řebíčka, jak přišel k těm stamilionům, za které nakoupil nemovitosti v Arábii a v Toskánsku, tak obrátil oči v sloup, chvíli mlčel a pak prohlásil, že vůbec neví, o čem tazatel mluví. Mečiarův efekt je tedy směs absolutní drzosti (chucepe) a fantastické lživosti. A to jsou poslední dvě muří nohy, na kterých stojí český stát. Jak dlouho to ještě ustojí?

Pani Dvořáková ve své analýze píše: „*Je nutné, aby došlo k očistě justice a policie, zejména státních zastupitelství a policie protikorupční.*“ Kdybych si od Václava Klause vypůjčil jeho frazeologii, napsal bych, že se mi to zdá úsměvné. Přesně totéž jsme chtěli ve VONSu², ale již před dvaceti lety! Byl jsem u toho nejen jako člen VONSu, ale i jako poradce generálního prokurátora. Po nezdaru pokusu VONSu zbavit justici soudců soudících v politických procesech (za nezájmu prezidenta Václava Havla a premiéra Václava Klause) se zdála očista státního zastupitelství (v té době ještě prokuratury) bezpředmětná. Taký byla, ale takový tvrdý odpor z jejích řad, se neobjevil ani v justici. Prostě žádná čistka nebude – komunističtí prokurátoři řekli NE. A za chvíli byl generální prokurátor JUDr. Jiří Šetina obviněn z několika nesmyslných trestných činů, po deseti letech bylo pro tuto nesmyslnost trestní stíhání zastaveno, ale cíle bylo dosaženo – očista se nekonala a JUDr. Šetina musel odejít. Pak se prokuratura změnila na státní zastupitelství a jejím hlavním úkolem, jak se dnes dozvídáme, bylo chránit pachatele velkých korupčních afér. **Tam, kde se bezpečnostní sbory státu postaví na stranu zločinu, je konec státu.** Věděl to již sv. Augustin, který takový stát označil za peleš lotrovskou. Takový stát může ve své netotalitní podobě ještě přežívat a dokonce může ještě zdánlivě plnit své funkce. V tomto stadiu se dnes nachází. Za stavu, ocitujme opět naši doktorku, kdy stále neexistuje zákon o státní službě, zákon o lobbingu, zákon o regulaci volebních kampaní, zákon o veřejných zakázkách. Ne, že by se na ně zapomnělo, ale kdo si z poslaneckých kapříků bude vypouštět svůj rybníček? Zákony ale nejsou všechno, zejména když mnoho zákonů vypadajících jako standardní získalo po masáži v parlamentě velmi nestandardní a tím neúčinnou podobu. Ještě dříve bylo možno tvrdit, že průchodu demokratických zákonů brání KSČM, ale dnes už jde o takovou tříšť protichůdných zájmů parciálního charakteru zleva i zprava, které znemožňují hledat příčiny na straně levice či pravice.

Milí Sokolové, aby tím hlasatelem špatných zpráv nebyl jen JUDr. Hulík, ocituji jistě i vám známého Ondřeje Neffa, vydávajícího známé internetové noviny „Neviditelný pes“:

„Necítím se bezpečný – moji zem není tento stát schopen ubránit ani proti nájezdu vyznavačů technoparty, natož pak proti armádě libovolně slabého současného státu. Zloděje můj stát toleruje, neubrání mě proti chytákům, lupičům, ani proti podvodníkům. Jakékoli útoky proti majetku si musím hájit sám a mimochodem i to je důvod proč vlastním osmatřicítku Smith and Wesson. Ochranitelské péči státu nedůvěřuji ani minimálně. Klid ve stáří mi nezaručí, i o to se musím postarat sám...“

Nechci psát o svých kauzách, o podnikatelích zničených falešnými konkursy, o soudkyních takové konkursy vyhlašující, zase by to bylo mínění jen Milana Hulíka. Takže raději ocituji z výroční zprávy BIS, která mimo jiné hovoří o tom, že justice je zkorumpovaná a napojená na mafii. BIS, Bezpečnostní Informační Služba, kontrarozvědka demokratického (jak dlouho ještě) státu.

¹ Velrybáři – lidé získávající za peníze nebo jiné výhody voličské hlasy nebo členy pro svoji stranu.

² VONS – Výbor na obranu nespravedlivě stíhaných

Máš 2 krávy neboli světové hospodářské řešení. Tom Jay
Pohledy na hospodaření v různých politických či náboženských uskupeních

KŘESŤANSTVÍ:

Máš dvě krávy. Jednu dáš sousedovi.

ISLÁM:

Máš dvě krávy. Jednu si necháš, druhou vyměníš za manželku.

SOCIALISMUS:

Máš dvě krávy. Stát ti obě vezme a dá ti trochu mléka.

KOMUNISMUS:

Máš dvě krávy. Stát ti obě vezme a zavře tě.

NACISMUS:

Máš dvě krávy. Stát ti vezme obě a zastřelí tě.

EVROPSKÁ UNIE:

Máš dvě krávy. Stát ti vezme obě, jednu zastřelí, druhou podojí a mléko vylije do řeky.

TRADIČNÍ KAPITALISMUS:

Máš dvě krávy. Jednu prodáš a koupíš si býka.

Stádo se zvětšuje a hospodářství roste. Nakonec vše prodáš a jdeš do důchodu.

ČESKÝ KAPITALISMUS:

Na dvě krávy si vezmeš půjčku od banky ve výši 1,6 miliardy Kč a odstěhuješ se na Bahamy. Banka posléze zjistí, že to nebyly krávy ze zlata, jak bylo soudním znalcem doloženo, ale dvě rachitické kozy. Rozdíl zaplatí daňoví poplatníci a soudní znalec bez újmy pokračuje ve své živnosti.

AMERICKÁ AKCIOVKA:

Máš dvě krávy. Prodáš jednu a nutíš druhou, aby dávala mléko za čtyři. Později najmeš konzultanta, aby zjistil, proč to kráva nevydržela a musela být utracena.

FRANCOUZSKÁ AKCIOVKA:

Máš dvě krávy. Jdeš do stávkky, protože chceš tři.

JAPONSKÁ AKCIOVKA:

Máš dvě krávy. Navrhneš je tak, aby byly desetkrát menší a dávaly dvacetkrát tolik mléka. Pak vytvoříš leporelo o chytré krávě nazvané Kravakimono a budeš je prodávat po celém světě.

ČÍNSKÁ AKCIOVKA:

Máš dvě krávy. K tomu 300 lidí, kteří je dojí. Vykazuješ plnou zaměstnanost, vysokou produktivitu skotu a zatkneš novináře, který tato čísla zveřejňoval.

BRITSKÁ AKCIOVKA:

Máš dvě krávy. Obě jsou šílené.

ITALSKÁ AKCIOVKA:

Máš dvě krávy. Nevíš ale, kde jsou, a tak jdeš na oběd.

RUSKÁ AKCIOVKA:

Máš dvě krávy.

Spočítáš je ještě jednou a zjistíš, že jich máš pět.

Spočítáš je ještě jednou a zjistíš, že jich máš 42.

Spočítáš je ještě jednou a zjistíš, že jsou jen dvě.

Přestaneš počítat a otevřeš další láhev vodky.

ŘECKÁ AKCIOVKA:

Máš dvě krávy. Obě sníš a požádáš EU o dvě nové.

Sedí blondýna u zrcadla a říká si: „Petra? Ne. Pavla? Ne. Katka? Ne.“

Najednou zavolá odvedle manžel: „Jano, už jsi ustrojená?“

Blondýna se plácne do čela a vykřikne: „Jo Jana!“

including
Older Persons' Legal Service

TARS celebrating 25 years of service to aged people of NSW

Now in its 25th year, The Aged-care Rights Service Inc (TARS) continues to provide a free and independent advocacy service for anyone in NSW receiving aged care services. It also provides a free legal service for older people in NSW.

Aged care advocacy is the process of advising, speaking up for, or defending the rights of a vulnerable person.

TARS' aged care advocates assist residents or their representatives living in aged care homes and recipients of CACP & EACH in-home services to understand and exercise their rights.

The Charters of Residents' Rights and Responsibilities and the Charter of Rights and Responsibilities for Community Care, ensure that the rights of residents and recipients of aged care services are protected. They explicitly state that residents and recipients have the right to:

- full and effective use of their personal, civil, legal and consumer rights
- quality care; privacy, dignity and respect; and to continue cultural and religious practices
- complain about anything that is not fair or not reasonable
- have access to advocates
- be free from reprisal, or a well-founded fear of reprisal in any form for taking action to enforce their rights.

TARS advocates welcome contact from residents, care recipients and their carers. They will listen to your story, clarify the issues, identify your rights, identify desired outcomes, provide information and if requested speak up for you.

TARS also provides solicitors for Retirement Village residents' issues about the management committee or owners, and the Older Persons' Legal Service (OPLS) who provide free telephone advice, community legal education and other assistance for older persons throughout NSW who are socially and economically disadvantaged due to age, frailty and/or disability. Advice is provided on consumer rights, human rights, financial exploitation, substitute decision making and elder abuse.

TARS provides an education service to inform all residents, care recipients and aged care staff about the advocacy service we provide. We also offer information sessions to community groups and older people who may one day need our assistance.

For more information phone 9281 3600 NSW Country callers 1800 424 079 or visit

www.tars.com.au

*This document was prepared by TARS, on the request of
Community Partners Program for Polish and Eastern European Communities
auspices by*

Polish-Australian Welfare Association Inc
CPP is an Australian Government Initiative

OLDER PEOPLE AND RISKS ASSOCIATED WITH WARMER WEATHER

Australian summer brings hot weather and heat waves which are probably the most under-rated weather hazard in Australia as heat waves kill more people than any other natural hazard experienced in Australia.

The Bureau of Meteorology's predicts that the average December 2011 to February 2012 maximum temperatures are very likely to exceed the long-term median maximum temperatures over large parts of Australia. Such weather conditions have great impact on the older people living at home, therefore, they need to take extra precautions to protect themselves from effects of high temperatures.

Older people are among those most at risk of heat-related illness. Older people due to normal age-related changes to the body, do not always recognise that they are over-heated. They are also more likely to have a chronic medical condition and take medication that may interfere with the body's ability to regulate fluid.

The risk of suffering from heat stress is especially significant for those older people who live alone in the community without regular contact with family or others.

The effects of heat-related illnesses can range from mild conditions such as a rash or cramps to very serious conditions such as severe confusion or heat stroke. Heat may also worsen the condition of someone who already has a medical condition such as heart disease.

There are, however, few simple strategies that can be used to minimize adverse effect of hot weather and risk of heat stress:

- Check if cooling system is working effectively;
- Consider making arrangements for a portable air conditioner, cooler or fan if your home is not air-conditioned;
- Be careful when using fans – if house is very hot, fans can increase inside temperature and make dehydration worse;
- Keep curtains and blinds closed to reduce excess heat;
- Be aware of risk of dehydration when there are high night-time temperatures;
- Ensure small amounts of fluids are readily available, rather than large amounts of fluids less frequently;
- Drink alternative forms of fluid, such as jelly, ice-cream or fruit juice blocks and discourage alcoholic or caffeinated beverages;
- Eat frequent small meals;
- Wear loose fitting clothing, use sunscreen and keep skin covered when exposed to direct sunlight;
- Seek some shade when outside, and avoid going outside between 11am and 3pm;
- Take tepid showers or sponging;
- Beware that some medicines may increase the risk of heat-associated illness. These include:
  - medicines that cause dehydration or electrolyte imbalance;
  - medicines likely to reduce renal function; and
  - medicines that interfere with the production or regulation of heat.

Ask your GP if you are unsure if medications you are taking might put you at risk. If you receive assistance from community care service, contact your case manager if you have any concerns;

Contact your GP or call for ambulance, if symptoms of heat stress occur, such as nausea, and changes in appearance including red/pale or severely dry skin.

These strategies were prepared based on Guidelines for community care services providers developed by Department of Health and Ageing in December 2011

For more information please contact Community Partners
for Polish and Eastern European Communities
Polish-Australian Welfare Association:

02 9716 0554

PERLY A PERLIČKY – sokolské i nesokolské

V prosinci opustil slzavé údolí této planety Václav Havel, první prezident České republiky, a také první prezident postkomunistického a tehdy ještě nerozdvojeného Československa. Přes všechny výhrady na jistá jeho počínání, je nicméně třeba objektivně ocenit jeho nesporné zásluhy. Byl to nepochybně člověk statečný a nebojácný, a byl jedním z mála Čechů, kteří se dovedli neohroženě postavit proti bolševickému režimu, a nechat se za cenu svobody věznit a šikanovat. Byl autorem mnoha protirežimních divadelních her, a jeho neohrožená vystoupení jako signatáře Charty 77 ho proslavila po celém světě. Jeho pohřeb v Praze byl oslavou jeho památky a do Prahy se na rozloučení s velkým zesnulým dostavily osobnosti z celého demokratického světa. Nechyběl mezi nimi ani prezident Slovenska a ani slovenská ministerská předsedkyně. Ve svatovítském chrámu byla sloužena mše kardinálem Dukou za koncelebrace mnoha arcibiskupů a biskupů, včetně biskupů slovenských, a nad rakví rodnou češtinou promluvila i někdejší zahraniční ministryně Spojených Států Madeleine Albright. Rakev nesli vojáci hradní stráže, na Hradčanském náměstí a všude kolem se tísnily desetitisíce truchlících občanů, a celá vzorně provedená organizace pohřbu nemohla nezanechat ve všech obdivnou úctu. Nic podobného Praha od pohřbu T. G. Masaryka vskutku nezažila. Václav Havel jakoby i ve své smrti dovedl sjednotit pozůstalé Čechy, přivést slovenský svět k uvědomování si bratrství s jeho nejbližšími příbuznými a hlavně – jakoby i byl ukázal mladé generaci národa, obou národů, cestu ku plodné vzájemnosti. Plačtivý a vzorně inscenovaný cirkus kolem úmrtí severokorejského ultradiktátora ovšem vzbudil daleko větší zájem světových medií...

Těšme se již dnes – a je to věru nemalý důvod k potěšení! **V srpnu má totiž navštívit Austrálii** nejproslulejší těleso české hudby, **Česká Filharmonie**. Pro některé čtenáře je to snad už stará vesta, ale k mému sluchu – nebo spíše zraku – se tato senzační zpráva dopracovala teprve během jednoho listopadového dne. Přestože Česká Filharmonie se dost o letních evropských prázdninách po světě nacestuje, do pátého světadílu se vypravuje jen velmi zřídka. Hostovala zde nějak v polovině padesátých let, a letošní zájezd snad bude jen její druhou návštěvou. Filharmonie tehdy navštívila i Sydney, tísnila se ale jen v sále Town Hall. Tentokráte se nepochybně představí Sydney v její Opeře. Člověk aby si zamluvil lístky co nejdříve...

Abychom použili slov básníkůvých, těsně před zjevením se netrpělivě očekávaného mikulášského tria vřela sydneyjská tělocvična jako váza přeplněná, vřela však nicméně pod pečlivým dozorem bedlivého a vševidoucího oka sestry Čermákové. I **před posledními vánočními svátky se** tedy **zjevil v naší sokolovně důstojný Mikuláš**, v podobě dokonale nebesky okrojovaného bratra pokladníka Petra Čermáka s dlouhým bělostným vousem, blahosklonně rozdělejícího i těm nejmenším přítomným dětem dárečky. Z patřičně zamaskovaného, leč očividně vlídného belzebuba se zasvěcencům vyklubal jako pekelný obětavec sám bratr starosta Jenda Jelínek, a i těm nejdovádějším hříšníkům svou metlou hrozil s příkladně nepekelnou umírněností. Nechyběl ani bělostně okřídlený anděl doletěvší přímo z bran nebeských – bez zamaskování – a byl to anděl ve vší své místostarostenské skutečnosti představovaný již jí vrozenou andělskou auroou sestry Edity Berntsenové. Sestra Eva Čermáková během mikulášského reje mistrovsky zabavovala omladinu ukázněným prováděním a řízením těch nejrůznějších dětských skotačivých her, zatímco sestra Nováková se sestrou Felbingerovou vzorně přítomným labužníkům poskytovaly s elegantní a nevtíravou dovedností rozličné pochoutky k občerstvení. K dalšímu obveselení drobotiny přispěla i loutková rutinérka Lenka Muchová za svěží asistence již andělských křídel zbavené sestry Berntsenové... Účast prý byla celkově letos poněkud slabší, snad prý také proto, že se mikulášská nadílka konala souběžně i v hale slovenského kostela a i na jiných místech. Nicméně byla sokolská dětská nadílka jedním z nejnavštěvenějších sokolských akcí loňského roku a všem, kdo se o její úspěch obětavě zasloužili, patří vděčné uznání a dík za projevenou obětavost.

Bratr starosta se opět obzvláště významem přípravou vhodných hávů mikulášské trojice.

Nejsem si věru jist, zdali tohle vůbec patří do těchto Perel. Perla to ale je, i když je to perla poněkud potmavělá, ba perla skoro úplně černá. Nu, snad mi bude prominuto, že sem takovou černotu vůbec zařazuji, ale nedá mi to... **Media**, ať už media tisková nebo televizní, **mají** nespornou **tendenci představovat** nám prostáčkům **Organizaci Spojených Národů jako společenství mudrců**, jako nějaký velice rozlehlý, ale vzorně udržovaný chlév posvátných kravek, jako střed absolutní moudrosti a mezinárodní vyváženosti. Jakoby se před takovým ztělesněním mezinárodní vševědnosti mělo ihned padat na kolena a vzdávat mu zaslouženou, přímo posvátnou úctu... Ve skutečnosti je to mezinárodní kroužek diktátorů těch nejbarevnějších odstínů finančně podporovaný jimi zlořečeným zloduchem, štědrou Amerikou. Není ale ani zapotřebí sahat po nějakém drobnohledu, i pouhé oko to objeví, jen chtít. Jen chtít. Pravda, nijak vědecky jsem to nescítal, ale dá to člověku sám rozum. Sedí v té organizaci obrovitý počet afrických států a státek, jedna dokonalá zabijácká diktatura vedle druhé dokonalé zabijácké diktatury. Každý sebenepatrnější tichomořský ještě včera kanibalský státek má hlas rovnající se hlasu sporádaných zemí. V Bezpečnostní Radě zasedá jedna z nejvykutálenějších diktatur, čimanská Čína. Čínskou diktaturu si dnes předchází ve světě kdekdo, Čína je hospodářskou velmocí, ergo kladívko je to, stát mocný, a koho bude zajímat nárek nad jeho perfektně udržovanými věznicemi? Nu ano, čínští bolševici snad opravdu zabili sto či dvě stě milionů svých vlastních občanů, ale to dnes zajímá už jen trestuhodné kazisvěty. Čína má moc a moc je ten nejvyšší trumf. To platí. Je zastoupen komunistický Vietnam, komunistická Severní Korea a kdejaký fašizující jihoamerický stát, a počet hlasů všech těchto povedených diktatur a karikatur demokracie daleko převyšují hlasy demokracií slušných. A mentorování takovéto povedené skupiny mezinárodních výborníků je nám medii prezentován jako nějaké Písmo Svaté. Tak je nám to světovými mediemi denně na stříbrném tácu elegantně servírováno, a my to s dobrou chutí baštíme... Ano, přátelé. My to baštíme.

Profesor Jan Kmenta, bedlivý čtenář Věstníku, nám z Prahy laskavě poslal zprávu o protisokolském tažení Heydrichově vzpomínutém Lidovými novinami k sedmdesátému výročí jeho činnosti v naší zemi. Zprávu nacházíme v obsažném článku polonisty Jaroslava Müllera v novinovém výstrižku námi od pana profesora obdrženým. Oživujeme si, že úder Němců proti Sokolu začal v noci ze sedmého na osmého října roku 1941, a že byl prvním velkým represivním aktem nového říšského protektora právě do Prahy Berlínem tehdy dosazeného. Celé hlavní vedení Sokola bylo zatčeno a deportováno, nejdříve do Malé pevnosti Terezína, a později do Osvětimi, kde mnozí z deportovaných Sokolů zahynuli. Říjnové Lidové noviny také přinášejí portréty některých z oněch sokolských vězňů pořízené tehdy v Osvětimi jejich polským spoluvězněm Stanislawem Gutkiewiczem, a zachované v archivu osvětimského tábora dnes vedeném polskými archiváři. Lidové noviny také v onom článku přinášejí autentické vzpomínky některých sokolských „häftlingů“ na dobu uvěznění v osvětimském táboře. Čtení je to smutné, je ale dobře časem si i takto připomenout, s jakou záští dovedli Němci československý Sokol likvidovat. Kdo by se byl tehdy nadál, že bude později Sokol zlikvidován i samotnými bolševickými Čechy? **Heydrichův protisokolský zátah** v říjnu 1941 byl proveden v době, kdy poražené Polsko a poražená Francie již ležely v troskách, a kdy německé armády se hrozně řítily na Moskvu. Akce ku zničení československého sokolstva bezpochyby vyšla z iniciativy sudetských Němců, kterým byl Sokol od svého založení solí v očích. Heydrich sám, jako říšský Němec, o existenci sokolské vlastenecké organizace jistě nebyl nijak zevrubně informován, pokud o ní vůbec co věděl. Koho stále ještě znepokojuje vystěhovávání Němců z Československa, nechť uváží i úděl sokolů v německém plánu zničit Čechy jako národ. Sokolové byli odvedeni do vyhlazovacího tábora. Sudetští Němci za trest pouze „heim ins Reich“, mezi své rodné.

Britská královna si během svých nečetných návštěv v **Austrálii** dává dost na čas a v ulicích měst ji obvykle pak vítají statisíce rozradostněných obdivovatelů. Američtí presidenti – pokud jim to jejich časové zaneprázdnění vůbec dovolí – Austrálii obvykle prolétnou jakoby s větrem o závod, pokud si vůbec k takovému prolétnutí najdou čas, a kolem čekajících hlav nadšenců na ulicích se pak v okénku auta sotva mihne náznak jejich uspěchaného úsměvu. Tomu ovšem předchází několik měsíců oznamování a obvykle také následného opětového odvolávání ohlášených návštěv. Listopadové kmitnutí se presidenta Obámy v Canbeře nebylo tudíž pražádnou výjimkou z oné běžné navyklosti. Pravda, listopadová návštěva presidenta Obámy v Canbeře a v Darwinu trvala také sice jen sotva jeden den, ale jeho tam učiněné projevy skýtají pro Austrálii obrovský význam. Americký prezident ve svých projevech v canberském parlamentě i před shromážděnými zástupci ozbrojených sil v Darwinu důrazně prohlásil a znovu potvrdil strategický zájem Spojených Států na udržení vojenské základny v severní Austrálii, a všeobecně v celé západní pacifické oblasti. Austrálii se také dostalo jeho příslibu vojenské ochrany ze strany Ameriky. Snad nic strategicky důležitějšího si nemohla Austrálie přát a dostat než právě rozšíření a další udržování amerických vojenských sil jako ochrany proti útokům zvenčí. Americká základna v Darwinu má také v budoucnu obsahovat i přítomnost amerických válečných lodí. Není to splnění toužebných přání země, kterou Britanie během druhé světové války svojí kapitulací v Singapuru prakticky vydala na pospas Japoncům? Není to výhra ve strategické loterii? Radujme se, veselme se. Nic užitečnějšího si nemohla Austrálie k letošním vánocům přát!

Police and prosecutors complain of a trend of **inexplicable leniency in our courts**, especially the NSW District Court, which rarely publishes its decisions online. Police feel betrayed when they do the dirty, dangerous work of arresting perpetrators, only to be mocked by sentences which do not appear to fit the crime. Take recent case in the NSW District Court in which Judge Leonie Flannery acquitted a terror suspect who shot a police officer while being arrested. The man, who was under ASIO surveillance, was carrying two loaded guns, had acquired chemicals “in preparation for a terrorist act”, and had possession of jihadi “extremist material” and 11 mobile phones he had purchased on eBay. (Mobile phones are used to remotely detonate bombs – *Věstník* Editors.) But in June, Judge Flannery claimed “an environment of anti-Muslim feeling, which engendered in the Muslim community a high sense of paranoia” had made him panic when police came to arrest him near the Green Valley mosque in 2005. “I am not satisfied that he put the Browning in his pants because he was planning to shoot his arresting officers, but rather he did so because he was concerned for his safety, and [in] the climate of anti-Muslim feeling in the community at the time, he believed that he might be harmed by the police,” the judge said. To say police were disappointed by the decision would be an understatement. But judges take criticism of their work very seriously. The laws of contempt are in place to prevent the media from “lowering the authority of the court or [bringing] it into public derision”.

Miranda Devine *The Sunday Telegraph* December 11, 2011

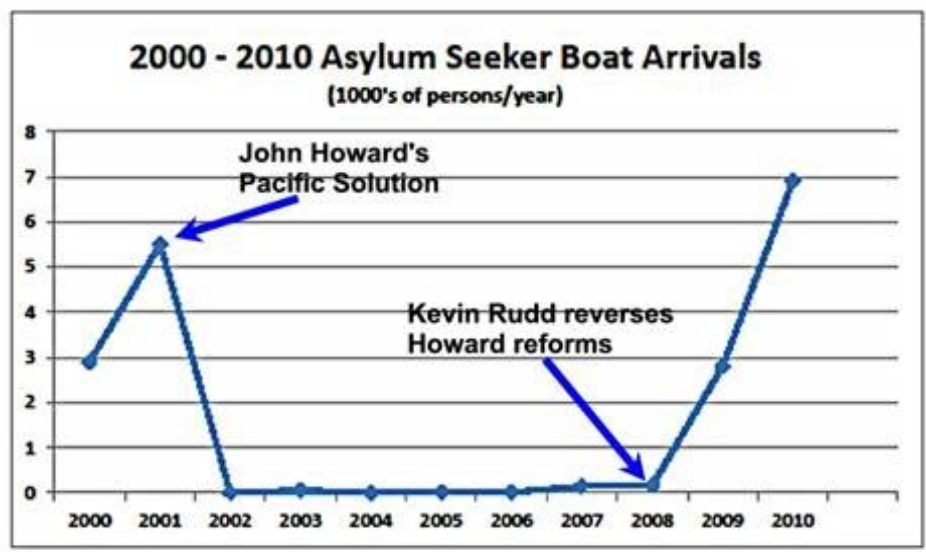

V prosinci opět vyrukovala se svým předvánočním koncertem v katedrále svatého Ondřeje v Sydney **slovenská umělkyně Sylvia Virágová**. Tyto každoroční koncerty se již teď staly jakousi ustálenou tradicí a návštěvnost na nich zřejmě nijak vážně nepoklesává. Byly kdysi důmyslně a chrabře zahájeny jako nejistý experiment paní Jarkou Ingrovou, zprvu opravdu jen jaksi experimentálně. Myšlenka se nicméně ujala, a po jejím odchodu do Queenslandu se jako organisátorka a kormidelnice těchto hudebních událostí chopila zpěvačka Sylvia Virágová. Průkopnická myšlenka paní Ingrové opravdu padla na úrodnou půdu, a dnes bychom si snad ani nedokázali představit adventní dobu v Sydney bez tohoto tradičního „evropského“ vánočního koncertu. Tentokrát se Sylvií Virágovou vystupovala půvabná sopranistka Regina Daniels a samozřejmě jako každoročně i Rus Gennadi Dubinsky, na housle zahrála talentovaná mladá Alison Laurence a jako pianista se představil mladičký Alexander Mitsios. Při tradičním zpěvu vánočních koled letos opět spolupůsobila Češka Ivana Lebedová. Jako pěvecký sbor jsme slyšeli těleso zvané „Bel a cappella“ dirigovaný

Anthony Pasquille. Varhanní hudbu jsme letos neslyšeli. Lze s potěšením zaznamenat, že tento vánoční koncert v chrámovém prostředí se letos opět Sylvii Virágové vydařil.

Důstojný pán páter Jaroslav Šimek poctil i letos na sklonku jara sydneyjské věřící svojí návštěvou. Během svého pobytu ve své někdejší australské farnosti sloužil neděli co neděli mši svatou, a to opět v prostředí útulného slovenského kostela v Lidcombe. Zdá se, že průměrná účast na těchto českých mších byla značná, a snad i početnější nežli roku předcházejícího. Páter Šimek je v Sydney nesporně všeobecně oblíben, a to nejen jako katolický kněz, nýbrž vůbec jako člověk rozsévající kolem sebe mír, pokoj a dobrou vůli. Důstojný pán dovedl přítomné po mši i během mše vždycky počastovat i nečekanými žerty a vtipy. Jednoho nedělního odpoledne se uvolil sloužit mši i v Národním domě naší sokolovny, za poměrně velmi slušné účasti členů i hostů... Sloužení českých mší ve slovenském kostele odvážně navržené panem biskupem Esterkou se – jak se zdá – potkalo s nemalým úspěchem. Za svého několikadenního pobytu sloužil otec Šimek i některé mše slovenské a sdílel v Croydonu přístřeší s mladým slovenským knězem. Také mezi slovenskými věřícími je zřejmé tento český kněz oblíben. Jako i v předminulém roce, dostávalo se vloni českým návštěvníkům velmi přátelského přijetí i ve společenské hale situované vedle slovenského kostela... V té lze dodnes spatřit obraz luďáckého spolupracovníka s nacistickým Německem Monsignora Tisa, nezdá se však, že by se tento potentát těšil zbožnému uctívání zašlých dob gardistických. Vše nasvědčuje tomu, že biskup Esterka vynesl svým rozhodnutím ohledně konání českých mší ve slovenském kostele nejvyšší trumf hodnoty rovnající se červenému esu. Důstojnému pánu Jaroslavu Šimkovi jistě všichni přejí jeho další pobyt v rozlehlém želivském opatství, i když by jeho trvalá přítomnost zde byla nepochybně uvítána s nelíčenou radostí věřících...

Data Source: Janet Phillips and Harriet Spinks: Boat arrivals in Australia since 1976 Parliament of Australia Department of Parliamentary Services Social Policy Section

Všimli jste si? Nu, kdo by si toho dokázal nepovšimnout – ona ta teplota v Austrálii se nechovala podle vzoru „otepluj se, přírodo, otepluj se, my Ti to nařizujeme!“. Ta **příroda naši vládu holt neposlouchá**. Jakoby se řídila vlastními pravidly, přinesla nám letos nejstudenější počátek léta za posledních 50 let. Že větru a dešti nelze dost dobře poroučet, to jistí pozemšťané objevili již před nějakým časem. Teď bude zapotřebí ještě odhalit i tu celou faleš humbuku kolem ospravedlnování dalšího uvalování daní. Udržovat všude čistotu? Samozřejmě, že ji udržovat a planetu si zametat. Ale kasat si rukávy na ovlivňování chodu přírody? Nejsme přece megalomani...

A jistě si nikdo nemůže nepovšimnout ani toho, jak ta naše australská media očividně neustávají protěžovat a dennodenně do nás hustit obrazy a výjevy z banálního kriketu, rugby a všelijakých amerických skoro nikým zde neprovozovaných sportiků. O lyžování sem tam zmínka padne, padne sice jen občas, ale padne. **O v Evropě zahájené zimní sezoně ledního hokeje ale ani slovíčko.** A přece je nás tu z té Evropy dost velká kopa. Lední hokej jakoby se hrál jen na kontinentě americkém. Nu, škoda řeči. Věru škoda řeči.

Ukazuje se, a zároveň se i proslýchá... Ukazuje se, že „**Česká škola**“ v Sydney se rozrostla do nebývalých rozměrů. Má několik tříd a jak se zdá, rozrůstá se stále dál. Navštěvuje ji mnoho a mnoho dětí mladých rodičů v Sydney v poslední době založivších rodinu. Tedy něco, co by byl býval nikdo ještě před několika léty ani netušil. To se tedy teď ukazuje... Zároveň se i proslýchá, že **českému radiovému vysílání SBS hrozí zánik.** Představte si to! Nejsou prý dostatečné finance. Arabské vysílání se samozřejmě nijak neomezuje. Finanční tlak se projevuje jen proti nárůdkům jako jsou třeba Estonci nebo Češi. Neměli bychom se tomu vzepřít, nějak té hrozící záhubě předejít? Promluvit s federálními poslanci, tedy s labouristickými poslanci především, protože je to labouristická vláda, která omezování osnuje. Poukazovat na velmi početnou, a stále vzrůstající, větev mladé české komunity a snažit se zabránit hrozící zkáze? To by naškodu určitě nebylo.

Štědrovečerní večere proběhla v **sydneyjské sokolovně** velmi poklidně, velmi spořádaně a velmi neokázale. Podobně proběhla i silvestrovská zábava. Neodvítel se žádný divoký taneční rej šedesátých let, sešla se však nicméně veselá skupinka oslavovatelů konce roku a konce studeného prosince, včetně tří zdědatelých sokolských přesosmdesátníků a i včetně živého klubka hluboce nezletilých stolovníků. Kromě obligátní češtiny a lahodnější slovenštiny mohlo bystré ucho zaznamenat i španělštinu mluvenou v Ekvádoru, náznaky řeči Mandarínů a tichoulinké přispívání maďarštiny. Tato silvestrovská směsice se živě bavila v „horním salonku“ okázale a slavnostně vyzdobeném požehnanou rukou bratra starosty, sokolníka, protřelého výčepníka a absolutního nezmara v jedné jediné nezdolatelné tělesné schránce Jendy Jelínka. K poslechu i tanci opět již tradičně vystoupil a svým hudebním umem přítomné udivoval „disk jockey“, zpěvák, dirigent a všeoblíbenec Ivo Bílik, s občasnými pěveckými zásahy mezi námi též přítomné usměvavé mezzosopranistky Silvie Viragové v líbivé elegantní toaletě. Na několika čtverečních decimetrech sotvadostačujícího parketu bylo zřít i rytmické pohyby neúnavné a ostrovtipné komponistky věstníkových hlavolamů sestry jednatelky Marunky Daňkové, a prominentní členka výboru sydneyjské jednoty jakož i svižná choť bratra pokladníka sestra Eva Čermáková se všestranně pohybovala mezi plochou regenerované a slibné kuchyně, tanečním parketem a mikrofonem, pokud nepřispívala mezi pokusy o čišnění a úspěšným neformálním ad hoc konferencierstvím. O kuchyni nepadlo dosud ani slovíčko, leč ono padne, ono padnout prostě musí. Nově již zpola dosazená a přívětivě slovensky usměvavá šéfka přes hrnce, kastroly, pokličky a přístroje všech druhů, paní Bětka Sebková, nejenže dovedla po kuchařsku vytvořit vstup do jídelního předráje. Ona, neodloživši svoji čistoulinkou apartní zástěrku, si našla čas i k poskočení na parketu a k rozdávání úsměvů slibujících kulinární sokolské hody ve znovukříšené byt doposud zcela nevzkříšené restauraci v tomto novém roce... Sám „bratr pokladník“ Petr Čermák, umírněnost sama, poctivý pořadatel cifer, vtělená moudrost všeorganizace naprostosti a redakční člen Věstníku posedával, povyprávěl si kulantně tu i onde a tvářil se ve své umně skrývané svrchovanosti jako muž vědomý si všeho, co je třeba na Silvestra o Silvestru vědět... Ač jeho pilná choť svou přítomnost sokolskému silvestru neprokázala, bratr Jaromír Pomej byl vystopován hluboce zabředěn v dlouhých rozpravách s bratrem pokladníkem, ba kukonci večera i jako taneční partner rozesmáté sestry jednatelky... Když pak ta dvanáctá odbila, lampa ještě chvílinečku přece jenom svítila – a potom už jen to svědomité poklizení uklízení. Sestry a bratři, všechno všecičko bylo jak se o Silvestru patří, a přišel k nám nový rok 2012!

Lovec perel Bojar

Dobrodružství s lasičkou Ivo Jindřich Václav Pšeničný

Psal se rok 1943. České země okupované nacisty se staly Protektorátem Böhmen und Mähren a kolem řádila světová válka. Můj nejlepší kamarád byl tehdy Přemek Žizka, jehož rodiče měli malé hokynářství za rohem v Chrudimské ulici blízko Flóry na pražských Královských Vinohradech. O nedělích jsme se s Přemkem proměnili v zálesáky a vyráželi do přírody. Naše oblíbené místo bylo Prokopské údolí se zajímavým jezírkiem, o kterém kolovala pověst, že je bezedné. Jednou jsme tam narazili na četnu mladých nacistů v uniformách "Hitlerjugend" (Hitlerovy mládeže). Jejich náčelník nás zastavil, představil se jako Adler, což je orel, a nařídil nám, abychom mu dali svá jména a adresy a stali se jejich členy. Srdce nám spadla do kalhot, ale pohotově jsme si vymysleli fiktivní jména i adresy. Rozešli jsme se s jeho ujištěním, že on si nás najde. Od té doby jsme už do „Prokopáku“ ze strachu nikdy nezavítali. Později jednu neděli jsme zajeli vlakem do lesa s vysokými listnatými stromy. Tu se před námi začalo něco hemžit a pobíhat - byla to lasice s množstvím mláďat. Dali jsme se do honby - já měl smůlu, chytil jsem starou lasici, která se mně zakousla do prstů tak bolestně, že jsem ji pustil. Přemek měl větší štěstí, chytil jedno mladé. Dali jsme ho opatrně do tlumoku, odvezli domů a dohodli se, že budeme o mladé pečovat střídavě po týdnech. Když přišla řada na mne, vyrobil jsem z krabice měkké hnízdečko a lasičku tam ubytoval. Musela být nedávno narozená, strašně páchla divočinou a byla plachá a vyděšená. Krmil jsem ji z počátku mlékem za pomoci kapátka. Vzal jsem v potaz svůj "Brehmův život zvířat", kde se psalo, že lasici se nikdy nepodařilo chovat v zajetí. Ale nedal jsem se a budoucnost mně dala za pravdu! A hle - po čase si zvířátko na nás začalo zvykat, přestalo páchnout a dělalo velké pokroky. Přišla doba, kdy si na mne tak zvyklá, že si vlezla do mých rukávů, vylezla ven límcem a byla velice hravá. Měla nádherný zrzavý kožíšek s bílou náprsenkou a ladné pohyby. Pak přišlo překvapení - milovala hudbu. Jakmile se ozvala jakákoliv hudba začala na gauči tančit na zadních nožkách - na mou duši, nelžu! Brávil jsem si ji do školy, kde fascinovala nejen spolužáky ale i učitele. Byla velice čistotná, konala své potřeby jen na určeném místě a já ji miloval. Měl jsem pocit, že ona mne také.

Pak přišla tragédie. Byl krásný letní teplý den. Lasička byla na balkóně, který byl ve 4. patře nad dvorem, kde náš domovník pěstoval králíky. Kolem balkónového zábradlí byly truhlíky s hlínou a různými kytičkami. Přiletěl motýl, lasička po něm vyskočila; sklouzla, ztratila rovnováhu a spadla dolů do dvora. Myslím, že by ten dlouhý pád přežila, přistála na všech čtyřech, žila a začala se pohybovat. Vtom k ní bleskově skočil domovníkův syn Standa. V domnění, že chce ublížit jejich králíkům s ní bouchl o betonovou podlahu a zabil ji. Nic nepomohlo, že jsem ze shora zoufale křičel, že je neškodná a aby ji nechal na pokoji - bylo pozdě. A tak jsme chudinku s Přemkem pohřbili do travnaté půdy u zdi Olšanského hřbitova a bylo nám oběma velice smutno. A já si občas dodnes zavzpomínám na krásné zážitky a přátelství toho rozkošného zvířátka, které mně dalo na chvíli zapomenout na hrůzy germánské okupace.

*****

SOBOTNÍ VOLEJBAL-SATURDAY VOLLEYBALL

ÚNOR-FEBRUARY 18.;

BŘEZEN-MARCH 3., 17., & 31.

DUBEN-APRIL 14 & 28.; KVĚTEN-MAY 12 & 26.;

ČERVEN-JUNE 9. & 23.

VOLEJTE MARTU – RING MARTA 9130 6781

*****

Česká příjmení Divad (temere.com) 9. 01. 2005 (Pokračování)

Dostáváme se k 34. nejčastějšímu příjmení, tedy **BARTOŠ**, Bartošová. Od písmene „B“ je to třetí nejčastější příjmení a v naší zemi žije přes 15.000 Bartošů a Bartošových. Připomeňme si tedy některé významné osobnosti nesoucí toto příjmení. Tak třeba Bartoš se jmenoval význačný český zvonář 16. století, nebo Bartoš, řečený „Písař“, který byl pražským kronikářem a o kterém se zmiňuje K. J. Erben. Zmíníme se i o Emanuelu Bartošovi (1902-1966), profesorovi UK, dále o Františku Bartošovi (1837-1906), významném národopisci, filologovi a sběrateli lidové poezie.

Se stejným jménem František Bartoš (1905-1973) se setkáme v oblasti hudby a dalším z Bartošů je opět František Michálek Bartoš (1889-1972) významný český historik, prof. bohoslovecké evangelické university v Praze, který se hlásil k Palackému a polemizoval s prof. Pekařem. Jan Bartoš (1893-1946) psal dramatické hry pod pseudonymem Brauner. Operu „Prokletý zámek“ a baletní hudbu píše Jan Zdeněk Bartoš a divadelním historikem z oblasti loutkového divadla je Jaroslav Bartoš. Hudebním skladatelem (1887-1952) je i Josef Bartoš. A nesmíme zapomenout ani na ženy, které reprezentuje současná populární zpěvačka Iveta Bartošová, nebo na autokrosaře, mistra Evropy Jiřího Bartoše. A ve stínu ostatních nestojí ani Antonín Bartoš, držitel zlaté medaile z keramické výstavy ve Fainze.

Můžeme připomenout, že ve staročestně bartošna se rovnalo brašně, bartoška byla „buchta sprostá, nadívaná peciválka, která se při chlebě pékávala“, jak by se dříve řeklo. Bartůšek byl zase výraz pro proutěný košík na brambory. Z místních názvů můžeme jmenovat Bartošovice ležící v okrese Nový Jičín, nebo Rychnov nad Kněžnou. V Orlických horách pak najdeme Bartošovický kopec anebo v okrese Nový Jičín Bartošovický potok. Z pořekadel a přísloví můžeme jmenovat „Bartoloměj svatý, odpoledne krátí“, nebo „Svatý Bartolomí, všemu hlavu zlomí“. Dříve oblíbeným upozorněním bylo „O sv. Bartoloměji naplne jelen do řeky a proto se již nikdo nemá koupat“.

Z odvozených příjmení od příjmení Bartoš lze jmenovat Bartošek, Bartůšek, Bartošík, Bartoška, Bartoušek, Bartošovský, Bartuška a několik dalších. A je možné, že odvozeninou od příjmení je i Bartoň, které je 228 nejrozšířenějším příjmením u nás.

Příjmení Bartoš patří do kategorie jmen vzniklých z křestního jména a to zkrácením Jména Bartoloměj a přidáním méně časté přípony - oň. Základní jméno Bartoloměj bylo odvozeno, tak jako další desítky jmen, od Bartolomeus, o kterém se lze dočíst v druhé části Bible, tedy v Novém zákoně. Byl to jeden z nevýznamných apoštolů až na jeho strašnou smrt, protože byl podle legend stažen z kůže. Prastará podoba jména je bar Talmi. Slůvko bar, znamená syn (analogie se severskými jmény, kdy son je rovněž syn např. Johanson, Anderson a další). Výraz Talmi pak se dává do souvislosti s hebrejským telem, což se rovná brázda. Mohl by to tedy být syn oráče, nebo syn bohatého rolníka, který má mnoho brázd. V úvahu lze vzít i že by to mohl být syn bojovníka, který má rozbrázděný (zjizvený) obličej, nebo obličej plný vrásek. S Bartolomějem souvisí i slovní spojení bartolomějská noc, tedy noc hrůzy. Je to vzpomínka na noc z 23. na 24. srpna, kdy má svátek sv. Bartoloměj, kdy došlo v r. 1457 ve Francii k velikému vyvražďování hugenotů

České příjmení **KOPECKÝ** je 35. nejčastějším příjmením u nás a je osmým nejčastějším od „K“. V České republice je něco málo přes 15.000 občanů s tímto příjmením. Řekněme si něco, tak jak je to v našich člancích obvyklé, o známých lidech nesoucích toto jméno. Tak nejdříve bychom snad mohli jmenovat zakladatele českého loutkářství, Matěje Kopeckého (1762-1846), nebo nechvalně známého dlouholetého ortodoxního komunistického funkcionáře Václava Kopeckého (1897-1961). Známý je také legendární útočník pražské Slávie, hrající vedle Josefa Bicana, Vlastimil Kopecký (1912-1967) a nesmíme samozřejmě zapomenout na skvěle zahraného doktora Štrosmajera v podání herce Miloše Kopeckého (1922-1996).

Můžeme se zmínit ještě o Josefu Kopeckém (1865-1935), politologovi a profesorovi ČVUT, který se specializoval na půdní rozborů a mapování půd. V odborných kruzích pak je znám i Miloslav Kopecký, český astronom zabývající se otázkami, spojenými se sluncem. Odvozenými příjmeními od Kopecký pak může být Leontij Kopeckij (1894-1976) český jazykovědec-rusista, ruského původu, člen UK, nebo Kopečný František, český jazykovědec, který vydal „Průvodce“ českými jmény.

Z úsloví, související se slovem kopec, od kterého příjmení Kopecký bylo odvozeno, můžeme uvést „jde to s ním z kopce“, což lze vyjádřit jako že se zhoršuje jeho stav (finanční, zdravotní apod.), nebo jiné jako „dívat se na někoho z kopce“, tedy přezíravě, pohrdavě, či podceňovat dotyčného, ale také známe, že někdo je „veselá kopa“. Z místopisných názvů pak jsou to názvy Kopec v okresech Děčín a Tachov, nebo Kopeč na Mělnicku.

Zdrobnělý Kopeček je uváděn třikrát a to v okresech Chomutov, Olomouc a Ústí nad Orlicí. Známa je také hora Kopce, vysoká 698m v okrese Vsetín, nebo poutní místo Svatý Kopeček. Z příbuzných a odvozených příjmení od Kopeckého to jsou např. příjmení Kopa, Kopček, Kopec, Kopečný, Kopeček, Kopečka, Kopečný, Kopek, nebo Kopenec.

Příjmení Kopecký patří do kategorie příjmení podle bydliště a podle původu. Kopecký znamenalo to, že někdo je „na kopci bydlící“. Ale třeba původ příjmení lze odvozovat i od toho, že někdo měl třeba na kopci pole v místech nazývaných „Na kopci“, nebo „Pod kopcem“ a tak doplňující jméno Kopecký dostal ten jehož majetek, dům, pole apod. se nacházelo poblíž nějaké vyvýšeniny, vršku, kopce. Kopeckým se však mohl jistě stát i člověk, který se přistěhoval z místa, které mělo kopec v názvu. Je třeba při této příležitosti poznamenat, že kopce nebyly jen přírodního přirozeného charakteru, ale že byly utvářeny i „kopce umělé“, které tvořili obvykle hranice nějakých pozemků. A byly to kopce, na něž se vešlo i několik lidí. Menší kopečky později rozdělávaly i jednotlivé polnosti a ještě později byly nahrazovány kamennými mezníky. V lašském nářečí se dodnes dochovalo slovo „kopence“ jako termín pro hraniční kameny. Z těchto důvodů bychom se pak mohli dopátrat i rčení „držetí kopy“, tedy ve smyslu dodržovat hranice pozemků. A tady při držení kopy se pak dříve dodržoval zvyk, že předával li starý statkář mladému své polnosti, musel mladý statkář si na mezní hranici lehnout na břicho a rychtář svou ferulí (právem) mu vysázel několik ran na opačnou stranu, než je břicho. A pak, že byli naši předkové hloupější, než jsme my. Možná, že tomu bylo právě naopak?!?! (Pokračování)

Greens turning up the heat on freedoms

Miranda Devine – The Daily Telegraph July 27 2011

IN a serendipitous coincidence of timing, in the space of two hours this week Australians were afforded a sharp, momentary insight into the two opposing ideological mindsets that are competing for the soul of our nation. In a Sydney hotel on Monday night, Czech President Vaclav Klaus, an economist who fought against communism, was warning of the new threats to our freedom he recognises in the doctrine of global warming.

Almost simultaneously, in a Hobart casino, Greens Senator Christine Milne was unilaterally announcing, on ABC TV's Q&A show, that the government would be conducting an inquiry into that section of the Australian media that she finds "extreme(ly) bias(ed) against action on climate change". Milne's every illiberal pronouncement was greeted with applause by an audience that seemed full of tree huggers, bearded public servants and other recipients of government largesse, about the only growth industry left in Tasmania.

Klaus, on the other hand, was speaking to economic liberals and climate change realists invited by the Institute of Public Affairs, the Melbourne-based free market think tank.

"Twenty years ago we still felt threatened by the remnants of communism. This is really over," Klaus said. "I feel threatened now, not by global warming - I don't see any - (but) by the global warming doctrine which I consider a new dangerous attempt to control and mastermind my life and our lives, in the name of controlling the climate or temperature."

Klaus, 70, who has twice been elected Czech president and is its former prime minister, is one of the most important figures in post-communist Europe. His experiences under totalitarian rule have made him exquisitely alert to the erosion of democratic freedoms. He said environmentalists have been arguing for decades that we should reduce our consumption of fossil fuels, using various farcical ploys from

the exhaustion of natural resources to the threat of “imminent mass poverty and starvation for billions”. He said those same environmentalists shamelessly talk now about dangerous global warming: “They don’t care about resources or poverty or pollution. They hate us, the humans. They consider us dangerous and sinful creatures, which must be controlled by them. I used to live in a similar world called communism. And I know it led to the worst environmental damage the world has ever experienced.” “Global warming alarmists “want to change us”, he said. “They want to change our behaviour, our way of life, our values and preferences. They want to restrict our freedom because they believe they know what is good for us.” “They are not interested in climate. They misuse the climate in their goal to restrict our freedom. What is in danger is freedom, not the climate.” He described the parallels he sees between the loss of freedom under communism and the new global warming doctrine. Under communism, “politics dictated the economics and dictated life”. “Our main ambition during the dark communist days was to change that and create an autonomous society and autonomous economic system with only a marginal role played by politics. “I am sorry to discover now politics dictates the economics again. And the global warming debate is the same story (in which) politicians dictate the issue.” He said because of his experience of communism, “maybe I am oversensitive”. “I am afraid that some of the people who spend their lives in a free society don’t appreciate sufficiently all the issues connected with freedom. So my oversensitivity is like an alarm clock warning about the potential development, which I am really afraid of.”

With Klaus’ words ringing in my ears I went home and watched a recording of Q&A. There Milne was equating those decent Australians who have been exercising their democratic right to protest at anti-carbon tax rallies with the crazed gunman who killed 76 people in Norway. “It has been pretty shocking around Australia over the last month or two, particularly to the carbon price. And I think when you look at what happened in Norway ... the English Defence League has got its own links here in Australia to the Australian Defence League, it is real. It is happening,” she said.

Coupled with her view that the voices of those in the media who are against the carbon tax ought to be investigated, it was a chilling echo of the attack on freedom Klaus had only just warned against. The speed at which the arrogance of the Greens has grown since they entered a power-sharing arrangement with the Gillard government almost a year ago, and the shambolic acquiescence of the government to their demands, has caught us unawares. It has lulled us into accepting as normal some remarkably illiberal ideas. For instance, there is the drastic reshaping of the economy by the unpromised carbon tax, and its six unaccountable new bureaucracies. There is the media inquiry flagrantly designed by the government and Greens to punish only the media organisation whose newspapers (such as this one) have most embarrassed them and exposed their mistakes. There is the idea that companies which create wealth and jobs for Australia are evil “big polluters”, and that our most important industry, mining, should be saddled with a “super-profits tax”. There is the idea that there is something so wrong with private school funding that an inquiry is needed, and that the Greens policy of 30 per cent death duties on estates over \$5 million is perfectly reasonable. We are like frogs in boiling water.

Even Reserve Bank governor Glenn Stevens this week blamed the “increasingly bitter political debate” for declining consumer confidence. No, the bitterness of the debate comes from the fact people feel their way of life is being compromised by a government which is a rule unto itself and seems to believe it knows what is good for us. The carbon tax is a factor, but the single most unsettling event was the live cattle trade fiasco, which is still unresolved. It prompted the feeling that if the government can suddenly and arbitrarily stop a legitimate thriving industry in its tracks based on a one-sided television show, with no right of reply, then what can it do to me?

That is a very sobering thought. It is what stops people shopping, and it is what makes the debate bitter. The more government turns a deaf ear to the people, the louder the people shout. And then, what is the reaction of an undemocratic government but to find ways to muzzle dissent?

EXIL V AUSTRALSKÉM PROTINOŽÍ (2)

Bořek Šindler

JAKO TKADLEC MEZI RANDWICKEM A ČOKOLÁDOU

Mezi úpravnou sydneyjskou čtvrtí Randwick a čokoládovou továrnou podniku Nestlé v poměrně vzdáleném Abbotsfordu jsem v diluviálních omšelých tramvajích poválečně Sydney pak pendloval po hezkých pár měsících. Ale ještě než jsem tak začal to každodenní pendlování, a pak i během pendlování sem a tam, ještě tehdy jsem prošel za těch červnových lijavců v roce 1950 v rozmáčené Sydney nejen rychlo-kursem pokynů, dobře míněných rad i obscénních utrhačství českých exulantských starousedlíků, tedy těch otužilců, kteří už v Sydney fachtčili po několik měsíců, ale i palbou všelikých moudrých i nemoudrých úvah dýpíků – displaced persons – jiných odrůd s kořeny v krajinách od Charkova přes Poznaň, Krakov a Lublaň do Záhřebu. Konversovalo se ve vulgárních slabikách polámanou němčinou, pochvíli i všeslovan-ským esperantem, a v obou těchto hybridních formách indoevropských jazyků převládalo substantivum “kaput”. Dýpíci na sebe naráželi tam, onde i onakde, na ulicích, za ranního šera v tramvajích, po víkendech v obskurních hospůdkách rozsetých mezi King’s Crossem a Rushcutters Bay. Narážel jsem do toho všeho poučného lamentu mimovolně v těch prvních dnech zapouštění nových kořenů do země eukalyptů i já, a vstřebával jsem, co se vstřebávat dalo, ba i to se za vstřebá-vání nestálo. Angličtina, jako taková, nebyla sice tabu, konat se však zatím jako dorozumivací prostředek dýpíku zatím dobře nemohla. Nikdo na ni zatím moc neměl.

Toho prvního časného rána tudíž vzhůru z Randwicku do čokoládovny Nestlé ve vzdáleném Abbotsfordu. Ono to nebylo jen tak, jak jsem hned poznal, pracovat v čokoládě. V potravinách se musí opatrně. Člověk se musel dát prohlédnout, všelijak proklepat, prosvítit a pak teprve ho navlékli dobřelostného pláštiku s bílou čapkou a s jakousi lopatičkou v ruce, a postavili ho nad běžící pás. Pás běžel s formami naplněných a většinou přeplněných čokoládových bonbonků. Když taková forma s dosud nehotovými bonbonky přede mne najela, bylo mi uloženo tou lopatičkou mávnout, konečky bonbonků s přetékající náplní hbitě jaksi přetrít, všechnu dotud neuhlazenou náplň jedním vrzem lopatičky uhladit, tu tou lopatičkou od formy odloučenou přebytečnou směs čokolády a bonbonkového plnění odvrhnout do zvláštního odpadového koše, a připravit se potom okamžitě na další lopatičkový zásah. Běžící pás běžel neúprosným tempem, nezastavoval se, a všechno se to opakovalo a opakovalo a opakovalo a opakovalo ixkrát za hodinu, ypsilonkrát a jen s krátkou dopolední přestávkou až do zahoukání polední sirény. Po obědové přestávce pak znovu a znovu až do té čtvrté. Potom hop na tramvaj, a několika dost krkolomnými tramvajovými přestupy zpět poklidného do Randwicku. Pokud snad někdo z tohoto líčení čokoládové situace nabyl dojmu, že to byla hračka, mýlí se. Mávnout lopatičkou – to hračka ovšem byla. Mávnout ji stokrát, to už hračka přestávala být jen hračkou, a mávat lopatičkou osm či kolik hodin den ze dne, to nebylo jen tak. Samozřejmě, nebyla to ale rozžhavená slévárna oceli, už jsem nepracoval v horku, v noci a bez košile, už nade mnou nestáli Němci – a když jsem pomyslel na nové přátele z Osvětími, styděl jsem se vůbec na něco v té sladké práci s čokoládou žehrat... Všude kolem samá a samá čokoláda, i v odpadkových koších jen samá sladkost nad sladkost. Pravda, čokolády jsem směl a mohl sníst co jen moje dlouho nečokoládované hrdlo ráčilo, ale přes práh továrny v kapse nebo v uzlíčku nesměl proklouznout ani ždíbeček. Jen v tovární prodejně si koupit, lacino, kolik člověk snesl a unesl, to ano. Ale dodnes doporučuju všem nenasytným jedlíkům čokolády tak týdenní práci v čokoládovně. Vyléčí je to. První den plná pusa. Druhý den plná pusa. Plná pusa i den třetí, čtvrtý i pátý. Po týdnu ale šlus. Čokoládu ani vidět! Brrr!

Po první výplatě se ale dostavila nezapomenutelná a dosud nezapomenutá chvíle slávy... Chvíle triumfální oslavy. První opět poctivou prací vydělané groše v podobě australských liber a šilinků, spíše hlavně těch liber, první vysloužené grošíky v kapse zacinkaly... Hned z továrny jsem doklusal do velkoobchodu Davida Jonese, kde se již tenkrát dostaly koupit evropské lahůdky. Nakoupil jsem lotyšský chleba „Riga bread“, velkou zásobu krájené šunky a neslané máslo, a s tím vším voňavým pokladem jsem honem dospěchal k lapačům krys a domovníkům Sloukovým. Tam v tom jejich podstřešním krcálku jsem to všechno obřadně vybalil, a společně jsme

hodovali a hodovali. Za vydělané peníze! Konečně za vlastní vydělané groše! Sloukovi uvážlivě a diskrétně pokyvovali hlavami, spíše mlčeli, ale šunka jela i jim...

Po několika dnech v abbotsfordské čokoládovně, když už jsem u toho běžícího pásu lopatičkou mával skoro odborně, objevilo se přede mnou jakési pomenší chlapisko s papírkem a tužičkou v ruce, a chtělo po mně nějaké šilinky. Chlapík natahoval ruku a nakonec jsem pochopil, že se mám stát členem odboru dělníků s čokoládou. Trochu jako by bylo něco ve mně zahrkalo a rukama i nohama, s minimem slovních pomůcek jsem začal vysvětlovat, že bych rád viděl stanovy, že jsem přišel ze země plné podivných komunistických praktik, a že bych rád věděl, zdali se nestanu členem nějaké levotiny. Dodnes jako bych toho chlapíka viděl, tu jeho reakci. Když jsem si konečně dal pracně dohromady ten jeho rozkaz, bylo mi hned jasno, že ho žádné kudrlinky nezajímají, že chce ode mne jen hlavně každotýdenní příspěvek a basta. Buď zaplatíš, anebo támhle máš dveře! Pochopil jsem, vyrozuměl, porozuměl, obolus zaplatil. Od té chvíle jsem se navždy rovněž utvrdil v realitě australského života – že totiž Austrálii vládnou odbory, volby nevolby, co poví, co nařídí unie, odborová organizace, to platí pro zaměstnance i zaměstnavatele. Konec a dost. A jsem si jist, že to platí dodnes. Nebo alespoň do nedávného nedávna. Rozhodně mně to chlapisko s tou svojí tužičkou a papírkem - možná, že on měl po ruce i pokladničku, to už dnes dobře nevím – rozhodně mi tehdy udělilo řádnou lekci, a kdykoli jsem pak ve fabrikách jako pomocný dělník zmerčil tužičku s papírkem, hned jsem šilinky bez repotu klopal. Chleba je holt chleba, marná věc... A tenkrát jsem se nechtěl pouštět do neúčelného potýkání se zřejmou a všemi a všude respektovanou nutností. Tasit nějaké meče v ke mně jinak přátelské Austrálii se mi přičilo. Když se občas vyjasnilo, a když jsem se o polední přestávce posadil na zeleňounký trávník před továrnou, pustil se do krajíce chleba s máslem, hřál se na zimním sydneyjském slunci a díval se na svět přes širokánskou mořskou zátoku kolem Abbotsfordu, říkal jsem si: ty bláhovče, ty hlupáku, co ti tu chybí? Nu, chybělo mi leccos, ale snažil jsem se nemyslet na to moc a nefňukat.

Asi tak po týdnů či dvou jsem kolem sebe vystopoval i jiného Čížka. Jistý Honzátko od Plzeňska to byl, byl trochu starší nežli já, a tituloval jsem ho tenkrát „pane Honzátko“. Pan Honzátko se později stal prominentním členem československého Country Clubu, nesmím ale předbíhat. Už si dnes nepamatuju, v kterém oddělení on ten Honzátko v té čokoládovně pracoval, on mi ale brzy prozradil, že si vydělává dost velké peníze, ba sdělil mi i tajemství svého finančního úspěchu. Pracoval totiž na dvě směny, ve dvou továrnách na dvě směny. Mému zájmu se dostalo okamžitého povzbuzení a než ze mne vyletěl ten švec, už jsem byl i já tkalcem. Tkadlecem. V Bradford Cotton Mills na Broadway poblíž university, dnes jsou v té obrovské budově jen byty. Tehdy to bývala rozložitá tkalcovna. Pracovalo to mezi Honzátkem a mnou takto. Oba jsme ráno v čokoládovně začínali nějak kolem té půl osmé. Jeden den z továrny vyklouzl Honzátko hned po třetí, honem tramvají do tkalcovny a tam kolem čtvrté za mne píchнул. Já jsem v Abbotsfordu na hodinách píchнул ve čtyři za sebe i za něho, pak i já honem elektrikou do tkalcovny, tam jsem už píchat nemusel. V Austrálii se tenkrát na dochvilnost v továrnách nijak moc nehledělo, nikdo nějaké takové přestupky tehdy netrestal, zamhouřilo se oko, jen aby dělníci neutekli jinam, a už jsem stál za tkadlečkou, tkalcovskou mašinou. Taková tkalcovská mašina, to byl kolos. Bylo to plné navijáků, vřeten a špulek, všechno se to točilo, všechno to jelo a poskakovalo a já, jako novopečený tkadlec, jsem to obsluhoval. To mě docela i bavilo, věřte nevěřte. To nebylo jen mávnutí lopatičkou tak jako mával Charlie Chaplin ve filmu Moderní doba, když pak i doma ze setrvačnosti ohrožoval šroubovákem manželku a po ulici ženy vůbec. Na tom stroji to muselo klapat všechno najednou, klapat dobře a pravidelně, a mně se po několika dnech podařilo obsluhovat poměrně velkou řadu roztočených vřeten soudobě. Končilo se o půlnoci, pak začínala noční šichta pro další partu, tehdy po válce všechno v Sydney to jelo a jelo. Asi kolem deváté jsme s Honzátkem pojedli v kantýně lacinou večeři a myslím, že v té bradfordské kantýně jsem nějak přišel poprvé nachuť pekařsko-uzenářsko-řeznickému výtvoru, jemuž se po britsku říká „meat pie“. Takže to byla ráno výborná snídaně mé bytné paní Robinsonové v Randwicku sestávající z corn flakes, čerstvého grapefruitu, „poached eggs“, toastů s marmeládou a máslem, v Abbotsfordu obyčejně pak chleba s máslem a se šunkou, rukama voňavýma od bonbonků a čokolády, u Bradfordů potom buď meat pie nebo fish and chips. Nebylo to královské pojedeníčko? Bez lístků a hlavně: **HLAVNĚ ZA VLASTNÍMA RUKAMA VYDĚLANÉ**

AUSTRALSKÉ LIBRY! Jist za svoje peníze! V bohatém Švýcarsku žebrať bez naděje na povolení pracovat a vydělávat si. V Sydney teď dávat do kapsy dvě mzdy! A prosím, v Austrálii, v zaostalé sice, ale svobodné Austrálii vydělávat a žít se vlastní prací? Není to vlastně zázrak? Tak buď, kamarádíčku, buď hezky zticha a nemrmlej moc. Buď rád, že jsi rád, rozumíš? Rozuměl jsem, rozuměl jsem si docela dobře. Co chybělo, to chybělo, ale člověk nemůže chtít a mít všechno. Nebo že bych se byl pozvolna měnil z evropského vzdělance na toho australského dělníka, navíc dělníka pomocného?

Nebylo to ovšem všechno zlato, to nádeničení. Byly škraloupky. Byly škraloupky a škraloupky. Dva joby ve dvou továrnách, to se nesmělo a nemělo. Ale vycházelo to. Jeden další škraloupek. Paní bytná, zlatá Mrs. Robinson s nepřekonatelnými snídaněmi, ta zehrala a zehrala, jak chodím z práce po půlnoci, jak ji budí moje dupání v okovaných botách ze Švýcarska. Další tedy škraloupky. A co moje curyšská Leonie? Když jsem si pomyslel, jak se jí, válkou neprošlou delikátní švýcarské duši, jak jí se bude jednou zajídat manželství s pomocným dělníkem, ať už v tkalcovně nebo i při čokoládových dobrotách, v zablženě a viditelně zaostalé, za Curychem daleko a daleko pokulhávající Sydney. Když jsem o tom v noci začínal přemýšlet a snažil se to v hlavě vyrovnávat, raději jsem se obrátil na druhou stranu a takové chmury jsem se snažil zahánět a odhánět spánkem...

Tak probíhalo moje dolce vita v zimní Sydney mezi bonbony, čokoládou a tkalcovskými věteny. A venku lilo, a voda po celý červen z oblohy jen a jen crčela. Nebylo ale nejhůř. Všechny krásy světa jsem v tom nikde neviděl, ale šlo to. Šlo to. Jít to prostě muselo.

Z TAJŮ KRÁS ČESKÉ ŘEČI

Bořek Šindler

Chopme se dnes, milí přátelé, chopme se dnes opět jednou drobnohledu, a zároveň si také posvítně na takovou naši jednu skromňoulinkou slovní služtičku. Skoro nicůtku nicůtkovatou. Namiřme si dnes reflektor na jeden zcela obyčejný předmět svého gramatického zájmu. Čeští etymologičtí odborníci by to nepochybně dovedli provést vědecky, leč oni to vůbec neprovádějí. Nějak je to ani nezajímá. Snad proto, že jim denně nehlučí kolem uší mluva anglická a nenutí je ku srovnávání. Nám hlučí a proto nás ten hluk i zajímá. Vyhrňme si tedy oba rukávy. Nad loket. Pod drobnohledem se nám už choulí přídavné jméno. Přídavné jméno? Není to nejapný žertík? Pravíte skutečně jméno přídavné?

Pepinka Rejholcová si hraje. Pepánek Nezdara hraje kuličky. Jaká Pepinka Rejholcová si hraje? Hodná Pepinka Rejholcová si hraje. Jaký Pepánek Nezdara hraje kuličky? Rozpustilý Pepánek Nezdara hraje kuličky. Ad-iacere, před-hodit, při-hodit. Při-dat. Přidávat. K čemu? Ku jménu podstatnému. Co přidávat? Proč? Nu přece, dokreslit to substantivum. Vyzvednout tu či onu jeho vlastnost. Takže už to označení nám napovídá, čím se to přídavné jméno vlastně zabývá, nač vlastně ono míří. Přidává se v indoevropských jazycích dnes v Evropě užívaných ku jménu podstatnému. Jen dokresluje jeho kvalitu, jeho vlastnost. Latinsky ad-iectum, adjective, je to slovo při-hozené, při-dané. Tím „při – hozením“ se to podstatné jméno významově pak obohacuje. Zpestřuje. Dokresluje se nějaká jeho vlastnost. Hodná Pepinka, nezdárný Pepánek. Pepinka Rejholcová a Pepánek Nezdara, čtyřletí výlupkové z Dolních Počernic u Dlouhé Lhoty nepřidávají ve své zatím dost jednoduché dětské mluvě k jimi používaným substantivům ještě stále vůbec nic, nevědí zatím, jak na to, jak a co a kam přidávat, tož nepřidávají, neobohacují, nezpestřují. Vůbec je ani nenapadá, že by mohlo nebo mělo dojít k nějakému obohacování podstatných jmen, a co jejich mladičké oči nevidí – to jejich nezkušené srdce neželí, a to jejich jazyk nepronáší. Ale za rok, za dvě léta už to budou sypat z rukávu jedna radost. Aniž by ovšem o nějakém obohacování substantiv uvažovali – k tak komplikovaným myšlenkovým procesům dospějí teprve po odchodu do Austrálie, kde je začne svojí jednovtárnou simplicitou provokovat chudičká světová řeč anglická. Tolik úvodem.

Dobře je nám známo, dobře víme, že žádnou erbovní korunou české řeči přídavné jméno není. Tím našim privilegovaným slovním útvarem, tou skutečnou korunou,

tím je přece sloveso. České sloveso, a tak i slovesa v jiných jazycích slovanských, to jsou ta pravá esa slov. Slov-esa. Slov-ESA. Takové jméno přídavné, přidané, přidávané, to je jenom taková služštička podružnička, dovede jen podstatnému jménu posluhovat, pomáhat, jen je doličovat, dokreslovat. Umí to ale to české adjektivum na několik výborných, umí to znamenitě, umí to non plus ultra, vyzná se v tom, a nějakou takovou anglickou konkurenci dovede strčit do kapsy, levé i pravé. Nevěříte? Nevěříte-li, čtete dál, a Vaše české srdce poskočí českou blažeností. Však má proč si poskočit, a blaze poskakovat bude zajisté i déle... Black. Prostě black a dost. White. White a dost, konec. Good. Good a šmytec. Black swan, black night, a black ten ta i to. V angličtině vychovaného člobrdíka vůbec netrkne, že by to mohlo třeba být i jinak. Že noc je černá, že černá je i labuť, leč komín že je černý a peklo že je pravděpodobně černé. Černý, černá, černé. Černota ve třech rodech. Pozor ale, to jen tak pro začátek, pro začátek jen v pádě prvním. A protože má česká řeč pádů sedm, a těch sedm pádů se mění podle rodu, takže už teď bychom měli těch tvarů třikrát sedm. Čili nějakých těch jednadvacet tvarů přídavného jména „black“. Že tím zatím nekončíme, to my Češi už tušíme. My víme, že máme medle jak číslo jednotné, tak i číslo množné. Čili dvakrát jednadvacet a jsme u dvačtyřicítky, u závratného čísla čtyřicet dva. A náš milý v angličtině vychovaný člobrdík je pořád jen u toho „black“, a nic jiného mu ani nenapadá. Nedovede si nic jiného ani představit. To ta naše Pepinka s Pepánkem to vědí dávno. Pardon, chyba lávky. Ani to ti špuntíci nevědí, ale mají těch dvačtyřicet pádů už v maličku. Cožpak by Pepánek někdy pověděl, že má sedm černými kuličků, nebo Pepinka že by si hrála s černému kuliček? Pepánek dobře ví, že má černých kuliček sedm. Tak jako ví dobře i Pepinka, že si hraje s černými kuličkami, no dobře, třeba i s černejšma kuličkama, ale určitě ne s černému kuliček nebo s černý kulička. Oba jsou to sotva šestiletí capouchové, a jde jim to, jako když mrská – čím Pepinko? No bičem, jasně že bičem. Že automaticky používá sedmý pád, to Pepinka ještě vůbec ani netuší, o nějakých gramatických pádech ona neví ještě nic, ten sedmý pád ale použije se zázračnou samozřejmostí. A prosím – náš anglicky uvažující člobrdík se svým „black“ jen zírá, snad se i rmoutí a hlavou kroutí. Má i na co zírat, a proč hlavou kroutit.

Nu budiž. To bylo těch sedm pádů. Pádů jako takových. Ovšem docházíme i k dalšímu úskalí. Černá kulička, černé kuličky, o černé kuličce... On je to pád tentýž pro jméno podstatné i přídavné, ale skloňuje se to porůznu, jinak, odlišně. Jiná pravidla platí pro jména podstatná, jiná pro přídavná, i když třeba jaksi patří k sobě. Naši dva caparti to už dobře i vědí. Vědí, a povědí, jen nevědí, že to vědí, a přece to povědí... Nijak se nad tím ani nezamýšlejí. Blebtnou to po dětsku ale vždycky na tuti bez chybičky. Oni to neblebtnou, ono jim to vyjede z úst samo, aniž by nad tím jakkoli gramaticky dumali. Člobrdík nicméně jen nepřestává zírat, ani vlastním uším nevěří. On totiž ty kouzelné proměny vůbec ani nevnímá. Jde mu to všechno mimo, někam mimo podle plotu mu to běží, je to mimo dosah jeho chápání... Nu, ale ještě není zdaleka těm čarovným hříčkám konec... Přikročme ke stupňování, a to je přece právě to forte adjektiv, ve stupňování se přídavná jména dovedou vydovádět. V jazyku českém a dokonce i anglickém, i když to dovádivé skotačení ve stupňování zachovává u těch anglických jmen přídavných přece jen ten rozměr poněkud užších mezí. Černý, černější, nejčernější. Bílý, bělejší, nejbělejší. Úzký, užší, nejužší. Narrow, narrower, narrowest. Wide, wider, widest. Keen, keener, keenest. Až potud by to i docela klapalo. Už to ale brzy začíná i haprovat – green, greener, greenest, ale black, more black, most black... Sinful, more sinful, most sinful. Beautiful, more beautiful, most beautiful... Nu ale, povšechně to těm anglickým adjektivům skáče docela dobře, zamhuříme tudíž nad jejich jednotlivými nedostatky alespoň to levé oko... U českých přídavných jmen ve druhém a třetím stupni docházíme ale k jisté zvláštnůstce. Najednou jakoby se ztratil někam jejich rod. Hezčí sukénka, úhlednější sešit, největší radost, nejdražší dům. Rod se jakoby buhvíkám zaběhl. Zaběhl se, zaběhl. Jen ale za ten roh, a tam číhá, jen číhá. Jakmile se dostaneme už jen do pádu druhého, hned narazíme ne rozdílnosti. Jakmile začneme skloňovat, hned už je gramatický rod zase vysoko nakoni. Temeno nejvyšší hory, ale střecha nejvyššího domu; čepel ostřejšího nože, ale čepel ostřejší šavle. Hovoříme o krásnější herečce, ale o krásnějším herci. Máme tu nejstarostlivější maminku, ale nejstarostlivějšího otce. A tak dále. Jsme opět doma a počínaje druhým pádem hned už zase čiperně skloňujeme. Nelze prostě jinak. Naše česká

přídavná jména svoji českost jen tak hned se sebe nesetřesou. Setřást ani nemohou a setřást ani nedovedou. Anglicky vychovaný člobrdiček zírá a kroutí hlavou...

Pokud bychom se snad domnívali, že tím je zásoba bohaté tvárnosti našich přídavných jmen již vyčerpána, mylili bychom se. Na řadě jsou teď totiž ještě například jejich zdobněliny. Ano, milí čtenáři, zdobněliny českých jmen přídavných. Zdobňovat podstatná jména je samozřejmostí. Ale soustruhovat zdobněliny ze jmen přídavných se na první pohled zdá úkazem poněkud neočekávaným. Leč i tento parádní úkon česká přídavná jména zvládají. Ne ovšem z každíčkého přídavného jména lze vytvořit deminutivum. Máme jich ale přece jenom pěknou hromádku, pěknou přehršličku jich máme. Jen se trošilínečku zamyslet, hledat a nacházet. Hebký, hebounký, heboučký, heboulinký. Malý, malinký, malilinký, maličký, malinkatý, malounký. Úzký, uzoučký, uzounký, uzoulinký. Bílý, bělounký, běloučký, běloulinký. Modrý, modrounký, modroučký, modroulinký... A vytvářet zdobnělinu z adjektiv je už na pokraji zázračných tvaroslovných postupů! Nu, naše česká řeč na to všechno má. Dovede tvořit odlišnosti těch nejjemnějších odstínů. Jak víme, světa těmi jemňoulíky odstíny nedobyla. Svět chce kráčet tou nejschůdnější cestou. Takže tedy kráčí cestou Kolin, Kolin, ty stát v krasna rovina... my se tomu jen otrle vysmíváme, světu to ale vyhovuje, nemusí ani nijak přemýšlet, a ono to přemýšlení i někdy trochu bolí. Snad hlavně proto je dnes angličtina tou nejrozšířenější řečí, řečí opravdu světovou. Kdybych takovou opovrzhlivou a nactiutrhačnou myšlenku nezapudil, byl bych málem prohodil, že se jí holt brzo naučí i každé trouba. Ona ta anglická řeč jistě nuance i má. Dobrala se jich čirým loupením. Loupeží? Kdyby se to netýkalo řeči, pouhých slov, lup by to asi opravdu byl. Tu slovní zásobu, kterou si naše čeština po staletí systematicky a ústrojně vytvářela, tu si Angličané dovedli nakrást – pardon: chytře nehromadit – ze všech koutů světa. Sáhli si tam, vztáhli ruku onam a všechno to neústrojně cpali do jednoho pytle. Ty základy mají z germánštiny, z anglosaštiny. Když Britanii v jedenáctém století dobyli a obsadili francouzští Normané, prosazovala se vehementně řeč francouzská, a ještě dodnes a ještě třeba i v Austrálii – v daleké Austrálii za sedmi hlubokými moři! – čtete například POUZE VE FRANCOUZŠTINĚ ve vstupní místnosti do budovy nejvyššího soudu v Sydney heslo anglických králů „Dieu et mon droit“. Zdá se Vám to neuvěřitelné? Jestliže ano, zajděte si tam a přesvědčte se. To ovšem krádež nebyla, normanští vládci – a ti normanští dobyvatelé pak v Anglii vládli hezkou řádku let – ti normanští vládci to Angličanům prostě vnutili, Angličani to jim kdysi pouhým násilím vnucené používají dodnes, sami to potom vnutili své australské kolonii a máme to zde v plynné francouzštině dodnes a už se píše rok 2012! Tak nějak ty mezinárodní krádeže/nekrađeže započaly, a tak to potom po staletí pokračovalo. Něco z latiny, něco z řečtiny, něco z italštiny, něco ze španělštiny. Něco z němčiny ještě nedávno – kindergarten, angst!! – a anglická straka zlodějka má plné hnízdo třpytivých cetek. Cetek neústrojných, ale působí to věru okázale.

Ve škole to potom anglicky vyučované děti musí slovo od slova nabiflovat. Friendly/amicable; graveyard/cemetery; distinction, election, possibility, petition, rotation, incentive, intermission, prevention a tisíce a tisíce, desítky tisíc z ostatních řeči přejatých a přijatých slovních výrazů pak vytváří obrovskou – ač naprosto neústrojnou a dobou nevyrobenou – slovní zásobu anglického jazyka. Srovnejme si to, jen tak namátkou, s češtinou: hlava, hlavice, hlavní, úhlavní, hlavolam, pohlavár, hlaveň, hlavatý. Dobrý, dobrota, dobrák, dobropis, nadobro. Muž, mužský, mužskost, mužnost, mužatka. Ruka, rukáv, rukavice, rukojeť, rukojmí, záruka, doručit. A bychom neopouštěli tu hájenku přídavných jmen: velký, veliký, převeliký, velikánský, velkoduchý, velkodušný, velkomožný, zveličený; krátký, kratičký, kraťounký, kraťoulíky, zkrácený, krátkodobý, krátkozraký; střední, prostřední, výstřední, ústřední. Pochází to jedno z druhého a zapadá to ústrojně do sebe.

Neosočujme však ten jazyk anglický. On vlastně vůbec nikde nic nenakradl. Vypomáhal si jednoduše z čiré nouze. Snad odcizoval, snad si vypůjčoval, snad se jen žíznil napájet, snad jen prostě bral, kde se dalo a co se dalo. Plnil si ten jazyk anglický kapsy – a je dnes jazykem světovým. Nu, nechť jím i je. Na podivuhodné bohatosti a ohebnosti českého přídavného jména to nic nepozmění.

MÁTE JIŽ ZAPLACENÉ ČLENSKÉ PŘÍSPĚVKY \$25?